

Latvijas Nacionālās frontes

LAIKRAKSTS LATVIEŠU NĀCIJAS SIRDSAPZIŅAI

Iznāk kopš 2002. gada 2. maija

WWW.FRONTE.LV

DZĪVE JĀBŪVĒ UZ DIEVA LIKUMIEM

Saruna ar Nacionālās pretošanās kustības dalībnieci **Lidiju Lasmani**

ATTEIKŠANĀS NO TRIJU ZVAIGŽŅU ORDEŅA

DDD: 1994. gadā jums piešķīra Triju Zvaigžņu ordeni. Daudzi ir gandarīti un lepojas par tādu apbalvojumu, bet jūs no tā atteicāties. Kāpēc?

Lidija Lasmane: Daudz pārmetumu un daudz dažādu spriedumu par to esmu

1994. gada 18. novembrī, kad notika pirmā atjaunotā ordeņa piešķiršana, arī man vajadzēja tur būt, bet es no ordeņa atteicos. Protams, toreiz ordeni piešķīra ne tikai tiem, kuru vārdi bija atrodami čekas kartotēkā. Piemēram, Melānija Vanaga patiesi bija pelnījusi saņemt ordeni. Tomēr es nolēmu uzrakstīt atteikšanos no ordeņa.

DDD: Tikai tādēļ, ka to-

dījums.

L.L.: Man reiz kāds sporta treneris pajautāja, vai es varot apstiprināt viņa aizdomas par cilvēkiem, kas no viņam zināmajiem ir sadarbojušies. Atbildēju, ka varu viņu uzklaut, bet nevaru neko apstiprināt vai noliegt, jo man nav tādu tiesību. Un viņš nosauca visus uzvārdus, ko zināja, kas bija sadarbojušies. Klausījos un sapratu

– viņš visu zināja.

DDD: Protams, ir jau jušana, loģiskā domāšana...

L.L.: Ne tikai jušana – zinu, ko mans draugs ir izdarījis, kas vēlāk sarunās pats iekrita.

DDD: Varbūt tad nevajag nemaz lustrācijas procesu, čekas maisu atvēršanu – lai viss paliek kā ir?

Turpinājums 4. lpp.

Latvieši ir bijuši tikai aizstāvji – viņi neuzbrūk. Mēs protam aizstāvēties. Mēs esam lepna un lieliska tauta, lai tikai mums neuzbrūk.

dzirdējusi. Bet tanī mirklī man vienkārši cita padoma nebija. Tolaik strādāju Totalitārisma seku dokumentēšanas centrā ar čekas ziņotāju kartītēm, liku tās datorā. Kartītes bija uz galda, un, uzzinot, ka man ir piešķirts ordenis, viena no mūsu darbiniecēm papēma “Latvijas Vēstnesi”, lai paskatītos, kam tad vienlaicīgi ar mani to piešķirs. Starp apbalvotajiem bija arī tādi cilvēki, kuru vārdi ierakstīti kartītēs, kas gulēja man priekšā uz galda.

laik strādājat Totalitārisma seku dokumentēšanas centrā, jums bija iespēja uzzināt to cilvēku vārdus, kuri sadarbojās ar okupācijas varu. Vai jums nešķiet dīvaini, ka joprojām nav publiskoti tā saucamie čekas maīsi, lai sabiedrība beidzot uzzinātu vēsturisko patiesību?

L.L.: Gan jau tāpat zina – katrs jau savu kaimiņu zina, un darbavietā tāpat.

DDD: Viena lieta ir aizdomas, bet kartotēkas publicēšana būtu pierā-

Atskaņas no pasākuma “BALTIJA IR MŪSU!”

22. septembrī – Baltu vienotības dienā – biedrība “Tēvijas Sargi” un partija Nacionālā Savienība “Taisnīgums” rīkoja gājieni “PRET IMIGRĀCIJU!”, kas noslēdzās ar koncertu “BALTIJA IR MŪSU” pie Brīvības pieminekļa. Pasākums, kurš pulcēja kopumā vairāk nekā 100 cilvēku, notika ar mērķi atbalstīt gatavotās izmaiņas Imigrācijas un Patvēruma likumos, kas top, sadarbojoties ar nacionāli domājošiem latviešu juristiem.

MAN IR SAVA PAŠCIENĀ

Valentīna Pozņaka: Uz protesta pasākumu esmu atbraukusi no Latvijas pierobežas. Brauktu vēl tālāku gabalu savas Latvijas labā, savas tautas labā. Man rūp latviešu jauniešu nākotne. Mums nav citas zemes! Latviešu Latvijā ir knapi miljons, un, ja mēs savā valstī ielaizām vēl imigrantus – tad maisam gals valā... vēl bez krieviem, kuri šeit ir nelojāli, ielaizām tādus, kas prasa mums: “Dodiet, dodiet!” –

tā ir iznīcība latviešu tautai un valstij. Pilnīgi acgārni!

Mums nav jābūt vainas apziņai pret nelegāliem imigrantiem un par visām varītēm jāuzskata par pienākumu viņus uzņemt savā valstī. Mēs nevaram to atļauties! Latviešu tauta ir pārāk maza un sargājama. Neesam vēl tikuši galā ar okupācijas, kolonizācijas sekām, un šis ir ļoti nopietns aspekts. Lai Laimdota Straujuma, Vaira Viķe-Freiberga, Solvita Āboltiņa uzņem kādus imigrantus personīgi pie sevis, bet ne uzspiež tautai uz kakla.

Turpinājums 4. lpp.

ABONĒ SEV UN CITIEM!

1. oktobrī ir sākusies laikraksta “DDD” abonēšanas kampaņa 2016. gadam:

- visās Latvijas pasta nodaļās (Preses izdevuma indekss: 1164)
- internetā: www.abone.pasts.lv
- pa tālr.: 67008001; 27008001
- “DDD” redakcijā (tālr.: 67140680; e-pasts: ddd@fronte.lv)

Abonēšanas maksa (eiro):

- 12 mēnešiem 16,40
- 11 mēnešiem 15,15
- 10 mēnešiem 13,80
- 9 mēnešiem 12,45
- 8 mēnešiem 11,10
- 7 mēnešiem 9,75
- 6 mēnešiem 8,40
- 5 mēnešiem 7,10
- 4 mēnešiem 5,70
- 3 mēnešiem 4,30
- 2 mēnešiem 2,90
- 1 mēnesim 1,45

Par abonēšanas iespējām ārzemēs lūdzam interesēties “DDD” redakcijā!

Šajā numurā lasiet!

Vai ar tādiem lēmumiem
LEPOTIES?

→ 3. lpp.

NOTIEK CĪŅA AR UN PAR
CILVĒKU PRĀTIEM

Saruna ar advokātu Aldi Alliku

→ 6. lpp.

NEPIETEIKTĀ KARA
SĀKUMS

→ 8. lpp.

VĒSTULE

KĀ TAD PATIESĪBĀ
TAS NOTIKA (UN NOTIEK)?

Daina Kaprāle

Nesaprotu V.V.-F. nostāju t.s. “bēgļu” uzņemšanas jautājumā. Eksprezidentei gan vajadzētu atcerēties, ar kādiem nosacījumiem saskārās Rietumvācijā esošie baltiešu bēgļi. Neviena valsts viņus negaidīja ar atplestām rokām – pabalstiem, mītnēm utt.

Kā tad tas notika?

Lai ieceļotu ASV, bēgļiem jeb legālajiem migrantiem, vajadzēja saņemt izsaukumu no ASV pilsona, kurš galvo, ka gadu nodrošinās izvēlētais personāls ar darbu, pajumti, iztiku. Ieceļotājiem Vācijā bija jāiziet gan fiziskās, gan psihiskās veselības pārbaudes par saviem līdzekļiem. Arī mītnes zemes valoda bija jāapgūst par saviem līdzekļiem. Galvojuma laikam beidzoties, bija jāiesaistās ASV brīvajā darba tirgū un jā rūpējas pašiem par sevi.

Mūsu intelīģence nekaunējās strādāt jebkuru darbu, lai ēstu pašu rokām pelnītu dienišķo maizi – par sulaiņiem, trauku mazgātājiem, laukstrādniekiem, meža cirtējiem (Kanādā), raktuvēs (Anglijā, Austrālijā), līdz ieguva pamatu zem kājām un varēja kārtot dokumentus, eksāmenus, un lūkoties pēc izglītībai un profesijai atbilstoša darba.*

Savukārt Zviedrijā bēgļu laivas no Baltijas jūras liesmojošā Austrumu krasta sagaidīja ar pirti, atūtošanas procedūram un ārstu pārbaudēm izkāpšanas vietās ar turpmākām karantīnas nometnēm. Pēc karantīnas beigām bēgļiem bija jāiesaistās Zviedrijas brīvajā darba tirgū, jo iztika un pajumte bija jānopelna pašiem. Arī Zviedrijā mūsu intelīģence darba nekaunējās.

Rīgas Operas premjers un Eiropas labākais Otello atveidotājs Mariss Vētra pēc gadu ilgas nikšanas Stokholmas operas arhīva pagrabā, kārtējot noputējušas partitūras, labāk lāpstoja sāli ostarā, bet svaiīgā gaisā. Savukārt dramaturgs Mārtiņš Zīverts Stokholmas operas bēniņos ar vecām vēstulēm labāk nomainīja pret dzelzceļa ratinātūmēja un vagonu uzkopēja darbu. Rakstnieks Alfrēds Dziļums cilāja mežstrādnieka cirvi karalistes mežos. Dzejniece Veronika Strēlerte mazgāja glāzes viesnīcā. Uzskaiti varētu turpināt, bet galvenais ir saprotams – bēgļi paši rūpējās par savu dzīvi un pajumti, neko gatavu uz paplātes viņiem nepasniegda.*

20. gadsimta 40-to gadu patvēruma meklētāji vārda tiešā nozīmē bija bēgļi, kuri pārcelājiem nemaksāja neko, bet tos tūkstošus, kas šurmē Vidusjūras Ziemeļu piekrastes valstīs, nevaru saukt par

“nabaga bēgļiem”, jo katrs no viņiem maksājis bargu naudu pārvedējiem. Es kā godpilns Latvijas pensionārs (ar 35 gadu darba stāžu) nevaru atļauties legāli apceļot ES valstīs, kur nu vēl nelegāli doties uz Vjetnamu vai Āfriku – pat zobārsta apmeklējums ir īsta finansu katastrofa. Šī “bēgļu lieta” ir ļoti ienesīgs bizness tā īstenotājiem, līdzvērtīgs ieroču un narkotiku kontrabandai. Tikai šis kontrabandas veids nav saistīts ar risku tikt sodītiem. Jāautā – vai tad Itālijai, Maltei u.c. kontrabandistu iemīļotām valstīm nav krastu apsardzes dienestu?

“Bēgļu” pārvešana ir kontrabandistu plaši izvērstas un labi organizētas tīkls ar savākšanas punktiem, naudas iekasēšanu, uzskaiti, transporta nodrošinājumu utt. Tam taču būtu jābūt skaidri saprotamam ikkatras valsts drošības dienestiem un valdībām.

Es neatbalstu nekāda veida kontrabandu: ne ieroču, ne narkotiku, ne cigarešu, ne “bēgļu” veidā. “Bēgļu” kontrabandisti pakļaujami tādiem pašiem likumiem kā jebkuras citas jomas kontrabandisti, bet viņu “prece” jābūt atpakaļ. Retorisks jautājums: kāpēc ķersta narkotiku un cigarešu kontrabandistus, bet plaši, valstiskā līmenī atbalsta “bēgļu” kontrabandu?

Latvijā sagaidāma masīva smadzeņu skalošanas kampaņa plašsaziņas līdzekļos ar aizkustinošām “bēgļu” bērnu bildītēm – mīlīgi, pūkaini, šķīsti, nerādot viņu bezatbildīgos vecākus, kuri tērē milzu naudu kontrabandistu biznesa uzplaukumam. Nebrīnīšos, ja piedzīvosim visādu fobiju un -istu piedēvēšanu tiem, kas uzdrošināsies iebilst pret noziedzīgā kontrabandas biznesa atbalstītājiem. Bet ir viena laba ziņa – avīzes var nepirkt (ietaupījums) un TV ir izslēgšanas poga. Tikai izsaku līdzjutību godīgiem, domājošiem žurnālistiem, kuriem kampaņa būs jāisteno.

Neiebilstu, ja Latvijā (tāpat kā ASV) uzņēmēji un privātpersonas galvo par viņu izvēlēto “bēgļu” nodrošināšanu ar darbu, algu un pajumti. Tas būtu humāni, skaisti un saprotami. Sākt varētu Straujuma kundze, viņas piemērs varētu aizraut sekotāju tūkstošus.

Lūdzu, premjerministre, galvojiet kaut par vienu “bēgļu” ģimeni – ne no budžeta, bet saviem līdzekļiem!

* Avoti: Anšlavs Eglītis “Misters Sorrijs”, 1993.g. “Liesma”, Mariss Vētra “Karaļa viesi”, 1992.g. “Liesma”.

Atskaņas no pasākuma
“BALTIJA IR MŪSU!”

Turpinājums no 1. lpp.

Valentīna Pozņaka: Vācija, kur dzīvo 80 miljoni cilvēku, varbūt var uzņemt 60 tūkstošus, 100 tūkstošus bēgļu, viņiem ir liela teritorija. Tāpat viņiem var atrasties vieta Francijā, Anglijā. Taču ir jāņem vērā, ka, tiklīdz šiem “bēgļiem” nedos sociālās garantijas, tie sāks demolēt veikalus, dauzīt mašīnas, protestēt. Vairums nav kara bēgļi, bet gan nelegāli robežpārkāpēji un labuma meklētāji.

Man žēl, ka protestos neiet desmitiem, simtiem tūkstoši latviešu – tā vajadzētu! **Bet paldies jūsu laikrakstam – tas man ir devis ļoti daudz. Tagad man ir sava pašcieņa, taisns mugurkauls, pašapziņa, man ir spēks teikt pretī un iebilst pret netaisnību.**

KĀRTĒJAIS
PAZEMOJUMS
LATVIEŠIEM

Pauls Vaivods: Latviešiem šis ir kārtējais pazemojums. Eiropas Savienība, Brielse, liek uzņemt “bēgļus”, un mūsu nekam nederīgā valdība to dara... pakļaujas. Ilgtermiņā šis process, ja mēs to neapturēsim, kļūs pazudinošs. Te veidosies tādi kā geto rajoni... Vai latvieši dzīvos rezervātos kā indiāņi? To redzēs, vai iebrāucēji būs tik vēlīgi...

Esmu šeit, lai izteiktu protestu pret vispārējo pašnāvniecisko kultu, kurš ir apšēdis Rietumeiropu. Ungārija, Čehija, Slovākija, Polija drosmīgi cīnās pret bēgļu kvotām, pret nelegālo imigrantu izmitināšanu. Arī Latvijai un latviešiem ir jācīnās pret.

Es vēlos aizstāvēt Latviju, arī visas Eiropas valstis pret šo milzīgo draudu. Tā ir nekontrolēta citu rasu imigrantu iepludināšana un brīvprātīgi piespiedu izmitināšana Eiropas teritorijā.

PAR DIEVA
KĀRTĪBU IR
JĀCĪNĀS

Kazimirs Džaparovs: “Bēgļu” jautājums ir netīra spēle, cionisms. Šo visu organizē cionisti – tā es uzskatu. Domāju, iemesls šai netīrajai spēlei, šai imigrācijas veicināšanai ir noteiktu struktūru naidis pret nacionālām valstīm. Kādam nav izdevīgā šādu valstu pastāvēšana. Šobrīd nedrīkst stāvēt malā un noskatīties, kā iet bojā kārtējās nācijas. Jau Padomju Savienībā simts tautības izmīra mērķtiecīga genocīda rezultātā. Tas viss turpinās Eiropas Savienībā, tikai ar citiem lozungiem, rafinētāk.

Es pats neesmu latvietis, esmu karaīms – Padomju Savienībā iznīcinā-

tas tautības pārstāvis. Es aizstāvu latviešu tautu, jo nedrīkst iet pret Dieva grību, nedrīkst iznīcināt nāciju. Ja tu redzi, ka ciniski, nekaunīgi tiek iznīcināta nācija, tu nedrīksti vienaldzīgi noskatīties, vienalga, kādas tautības pārstāvis tu pats esi. Jebkurā pasaules valstī, ja tur dzīvotu, es nāktu palīgā tautai, kas tiek apdraudēta, – ungāriem, lietuviešiem, igauņiem, itāļiem... Par taisnīgumu, par Dieva kārtību ir jācīnās, nevis jāatbalsta Sātana plāni, okupantu klātbūtne.

NĀK JAU OTRAIS
IMIGRANTU
VILNIS

Andrejs Ancāns: Pildot patriota pienākumu, mēs visi šodien atnācām, lai būtu kopā par mūsu neatkarību un brīvību. Tagad nāk otrais kolonizācijas vilnis pār Latviju – no Āzijas un Āfrikas. Tie ir nelegālie imigranti. Patiešām Dieva sods tas ir – kamdēļ citādi šis gaidāmais imigrantu pieplūdums, kas tik tiešām var apdraudēt ne vien latviešu nācijas un Latvijas valsts pastāvēšanu, bet visas Eiropas Savienības drošību. Jo tie, kas ieceļo, atnāk ar vienu mērķi: grābt, ņemt, baudīt to, ko viņi nav nopelnījuši. Jau tagad ir fiksēts, ka pieci procenti no šiem imigrantiem ir teroristi. Šajās masās ir arī daudz dažādu kriminālo grupējumu elementi. Katrā ziņā jebkura valsts, kas uzņem “bēgļus”, dabū tikai problēmas, galvassāpes un bēdas.

Arī turpmāk šī imigrantu grupa, kas ir svešķermenis Eiropā, darīs savu destruktīvo darbu. Nekāds labums vai pozitīvais iznākums no viņiem nevar būt. Tas tiešām ir demogrāfiskais uzbrukums, un mēs viņiem esam tikai kā upuris, kā iespēja sagrābt sev materiālo labklājību.

Mēs vēl neesam tikuši galā ar šeit esošajiem okupantiem, kolonistiem, bet nāk jau otrais imigrantu vilnis. Mazā Latvijā tādu baru neizturēs. Es saprotu, ka dažiem no šiem cilvēkiem ir problēmas, taču tas vēl nenozīmē, ka atļāvu viņiem dzīvot savā dzīvoklī, atdošu maizi un pats iešu bojā. Atvainojiet, tas taču nav pieņemami!

NO IMIGRANTIEM
TIKT VAĻĀ
BŪS GRŪTI

Aivars Gedroics: Mēs vēl neesam atbrīvojušies no okupācijas sekām, bet nāk jau jauni iekliedņi. Viņi pēc statusa nebūs okupanti, bet imigranti, kurus mēs paši savas mūķības dēļ būsimeļaiduši un no kuriem daudz grū-

tāk būs tikt vaļā, dabūt arī no Latvijas, pamatojoties uz starptautiskajiem līgumiem. Mēs nevarēsim teikt, ka šos imigrantus ievēda, neprasot mūsu piekrišanu, kā tas bija PSRS laikos.

Mums, latviešiem, mēģina iestāstīt, iežēlināt, ka viņiem nav kur dzīvot. Tomēr šiem imigrantiem galvenais jau nav apmesties, kur nešauj, – viņu mērķis ir nokļūt bagātās Eiropas valstīs: Vācijā, Īrijā, Lielbritānijā un citur. Bet, tā kā tur jau vairs nav vietas, tad Eiropas Savienība mums šos staiguljus uzspiež. Tagad ir naivi cerēt, ka viņi visi aizbrauks prom. Ja arī aizbrauks, tad, piemēram, Vācijā viņiem nemaksās pabalstu, jo tas jādara Latvijai. Tāpēc tepat viņi būs, mūsu sociālo budžetu tukšos un mūsu darbavietas atņems. Par to, ka latvisku vidi iznīcinās, par to vispār nav, ko runāt.

Es domāju, vienīgais risinājums ir taisīt ciet robežas. Sākot ar Šengenas zonu, vēlāk ar visu Eiropas Savienību. Bet viss ir atkarīgs no mums. Ja mēs te kaut ko darīsim, ja parādīsim pretestību, protestu, un darīsim to regulāri, ja mūsu skaits būs lielāks, tad cerības ir. Bet, ja mēs tikai sākam “papsihosim”, pēc tam vairs ne – kā pēc lapsenes kodiena sākumā sāp, pēc tam jau pierimst –, tad gan imigranti, gan imigrantu uzspiedēji varēs rīkoties netraucēti.

Protams, tautai vislielākais spiediens būtu jāizdara uz tā saucamajiem nacionāliem Saeimā, kas stāsta, ka atbalsta latviešu tautas nākotni. “Vienotība”, arī ZZS nav apgalvojuši, ka viņiem interesētu, kas notiek ar latviešu tautu. Bet Nacionālajai apvienībai kaut kas būtu jādara, lai šo imigrācijas procesu apturētu!

Vai ar tādiem lēmumiem LEPOTIES?

ATKLĀTA VĒSTULE

Latvijas aizsardzības ministram Raimondam Bergmanim

Kad nesen Latvijas Radio raidījumā “Krustpunktā” raidījuma vadītājs Arnis Krauze Jums pajautāja, kā jūtaties, kad protestētāji pret uzspiestajiem imigrantiem Latvijā bija Jūs ierindojuši blakus Latvijas nodevējiem, atbildējāt, ka, lūk, esot grūti to izprast.

Jūs pievienojāt savu balsi, lai pieņemtu šos uzspiestos imigrantus mūsu valstī – kārtējos, jo mums jau to ir pāri pārēm no nelikvidētām okupācijas sekām. Bet Jums, lūk, neesot, par ko kaunēties, un lepojaties, ka esat valstsvīrs, kas pieņem valstiskus lēmumus(!). Un Briselē, sēžot blakus citu valstu ministriem, Jums it kā būtu bijis jākaunas, ja būtu balsojis pretēji. Vai tiešām tik grūti ir saprast, kāpēc tauta Jūs dēvē par nodevēju?

mūsu tautas tiesības pašai savā valstī.

Jūs, atrodoties Saeimā, tāpat kā citi, neesat darījis neko, lai atbrīvotu savu zemi no okupantiem, bet tā vietā tagad, būdams Latvijas aizsardzības ministrs, pieņemat vēl jaunus imigrantus – tātad kalpošanas vietā savai tautai un valstij piedalāties to iznīcībā. Kā citādi dēvēt šādus politikus, ja ne par valsts nodevējiem? Vai ar tādiem *valstsvīriem* latviešu tauta lai lepojas? Nav manīts arī, ka Jūs būtu papūlējis pacelt jautājumu Saeimā par savulaik tās pieņemto Deklarāciju par Latvijas okupāciju izpildi. Kāda nozīme ir tiem pieņemtajiem *valstiskiem lēmumiem*, ar ko Jūs kā valstsvīrs tā lepojaties, latviešu tautas un valsts pastāvēšanā un izdzīvošanā?

birdinās pa asariņai – lūk, bija te tāda maza valstiņa un tauta, kura *labprātīgi* atdeva savu dzīvību savas zemes okupantu (imigrantu) labā. Tā jau ir stulbuma augstākā stadija! Nelietība!

Tā nepārtrauktā, uzmačīgā smadzeņu skalošana ne pie visiem ir panākusi savu, vēl ir saglabājusies tautai arī skaidra domāšana, un viņa, kā tas Jums labi redzams, nevēlas tos uzspiestos imigrantus un protestē, bet mūsu valstsvīri[sievas] to neņem galvā un, neskatoties uz tautas vairākuma gribu, “labprātīgi” pilda šo piespiedu *akciju*. Tā, lūk, izpaužas demokrātija jūsu *valstisko lēmumu* pieņemšanā, kuri nepārtraukti tiek pieņemti pret Latvijas pamattautas, tātad arī pret valsts, interesēm. Šāda izricība ir ne vien amorāla, par ko būtu jākaunas, bet tā jau ir noziedzība.

Un Jūs vēl runājat, ka ir jāaizstāv sava zeme, ka pašiem jābūt saimniekiem savā zemē – izsmieklis un vārdu spēle bez seguma. Ja jau reiz esat nācis politikā – un nu jau Latvijas aizsardzībā, tad, lūdzu, nerunāriet tukši, neadekvāti saviem darbiem, nekalpojiet Briseles diktātam, bet paskaidrojiet tur mūsu no-

pietno situāciju. Jūs jūtat līdzī itāļu ministram u.c., kuriem šobrīd ir krīze, bet, ka mūsu tauta ir jau uz bezdibēna malas – par to Jums sirds nesāp.

Ja esat valstsvīrs, kas godprātīgi kalpo savai valstij, kā to apgalvojāt, tad nopietni apdomājiet, kā patiesi aizsargāt un aizstāvēt savu zemi, lai latvietis tajā patiešām varētu justies kā saimnieks. Pielieciet arī savu enerģiju okupācijas seku likvidēšanā (deokupācijā, dekolonizācijā), nevis vēl jaunu imigrantu pieņemšanā.

Nevienam nav tiesību pieļaut savas tautas un valsts iznīcību. It sevišķi jau valstsvīra pienākums ir rūpēties par savas tautas un valsts aizsardzību – ja viņš ir godavīrs.

Būtu ļoti bēdīgi, ja Jūs sekotu mūsu valsts politiķu bēdīgi slavenam gājienam pa viņu pašu jau nobrūgēto ceļu – uz vēstures mēslaini.

Neuzsitīs Jums uz pleca: “Labi, ka palīdzēji izdzīvot okupantiem un migrantiem!” – bet pajautās: “Kur bijī un ko darīji, ka pieļāvi latviešu tautas iznīcību?”

**Steidzīte Freiberga
ar domubiedriem
Ventspilī**

BĒGLĪ? ? BĒGLĪ?

Čangladešys Joņs & Co

1966. gada aprīlī Taškentā notika zemestrīce. Lielākā daļa pilsētas tika sagrauta. No visas PSRS turp devās brīvprātīgie, lai atjaunotu pilsētu. Taču stāsts nav par to. Vasaras brīvdienas es tajā laikā pavadīju pie kādiem lauku radiem. Tajā gadā tur pēkšņi ieklīda “bēgļi” no Taškentas un lūdza materiālo palīdzību. Dabūja viņi ko vai ne – es neateros, bet iežēlināt mājas saimnieci ar savu bēdu stāstu gan ļoti centās.

Bēgļus es pēdējās ieliku tāpēc, ka līdz Taškentai Uzbekijā no Latvijas attālums kā līdz Lisabonai Portugālē. Biļete lidmašīnā un ceļš līdz tām lauku mājām maksāja pusotras tā laika minimālās algas, kas ir nedaudz mazāk par vidējo algu tajā laikā, bet ar vilcienu, apmēram, minimālā alga. Normālam padomju cilvēkam nebija jēgas tādu gaisa gabalu doties, jo darbu un iztiku varēja atrast arī tuvāk. Skaidrs, ka tie bija vai nu vietējie, vai no kādas tuvākās “brālīgās” republikas ieklidušie blēži, kuri izmantoja radušos situāciju un cilvēku lētīcību, kas nu noteikti varēja no avizēm un radio zināt par trāģēdiju tālajā Taškentā, jo internacionālā padomju cilvēku palīdzība tur noteikti tika propagandēta kā liels padomju varas nopelns un priekšrocība. Laikam gluži kā tagad solidarā Eiropas Savienības humānā bēgļu problēmas risināšana.

Tie, kas ir lasījuši Ilfa un Petrova “Zelta teļu”, atcerēsies “leitnanta Šmita dēlus”, kas muļķoja lētīcīgos varas pārstāvjus, diņģējot no viņiem naudu, piesedzoties ar ideoloģiju un līdzcietību pret revolūcijas dalībnieku bērniem. Varas pārstāvji, piešķirdami palīdzību, to, protams, darīja ne no savas kabatas, bet valsts budžeta. Ostaps Benders, kurš arī izmantoja šo viltību, gandrīz iekrita, kad atklājās, ka ne viņš viens ar to grib nopelnīt.

Ja mēs šo klasisko stāstu pārlietam uz mūsdienām, tad redzam, ka “bēgļu” shēma Eiropā ļoti labi darbojas, kamēr to skaits nepārsniedza saprāta robežas. Taču, ja izdevīgs business ir gan tiem, kas transportē, gan tiem, kas uzņem, kur pirmie dabū naudu no bēgļa, bet otrie no valsts un varbūt korupcijas gadījumā arī no bēgļa, tad te rodas kārtējais ekonomiskais burbulis, kam kādreiz jāsprāgst.

Atliek tikai jautājums: kam par to jāmaksā? Analogajā “Pareks” gadījumā samaksāja Latvijas nodokļu maksātāji un vēl palikuši parādā. Nav vēl šis parāds dzēsts, kā mums krauj virsū to, par ko mums vispār nebūtu jāmaksā. Ja “Pareks” gadījumā mēs savus kaklakungus glābām, tad nu tos *sūdabruļus* no Briseles, kas nedod mūsu zemniekiem tikpat, cik pārējiem ES zemniekiem, ar stulbām regulām ierobežo uzņēmējdarbību utt., es domāju, nevienam saprātīgam latvietim gan nekādas “solidaritātes” vārdā nebūtu jāstutē. Ja nu vienīgi viņš nav izteikts mazohists, karjerists valsts aparātā, blēdis, kas cer uz to nopelnīt vai muļķis, ko šis blēdis izmanto, lai pats sevi iedomājas par “žēlsirdīgo samārieti”.

CIK PAMATOTS IR SODS “ZAĶIEM”?

Raimonds Lejnietis-Puķe

Sakarā ar neadekvāto biļešu cenu sadārdzināšanos Rīgas sabiedriskajā transportā cilvēki ir sākuši aktīvi meklēt veidus, kā izvairīties gan no biļešu iegādes, gan līgumsodu nomaksas. Lapā <http://zakiem.lv/news/> mēs pa punktiem varam iepazīties, kā rīkoties sabiedriskā transporta kontroles gadījumā, lai maksimāli efektīvi likuma robežās izvairītos no sabiedriskā transporta biļetes iegādes, kā arī līgumsoda nomaksas. Arī portālā manabalss.lv aktīvi tiek veikti paraksti par biļešu cenu saglabāšanu 2014. gada līmenī. Cilvēku rosišanās un risinājumu meklēšana šajā jautājumā ir apsveicama un liecina, ka esam, iespējams, pienākuši pie kāda kritiska pagrieziena punkta. Laiks rādis...

Saskaņā ar administratīvā pārkāpuma kodeksu (APK) kopš 2012. gada pirmā augusta braukšana bez biļetes vairs nav uzskatāma par administratīvo pārkāpumu. Agrāk tas bija administratīvs pārkāpums, pēc APK 136. panta. Tagad par braukšanu bez biļetes, saskaņā ar sabiedriskā transporta pakalpojumu likumu[1] pienākas līgumsods. Sabiedriskā transporta pakalpojumu likuma 13. pantā ir minētas šādas lietas:

“...*Pasažieris sabiedriskā transporta pakalpojumu maršrutu tīklā izmanto uz regulāro pasažieru pārvadājumu līguma pamata, saskaņā, ar kuru pārvadātājs apņemas par noteiktu samaksu aizvest pasažieri līdz viņa izraudzītajai pieturvietai attiecīgajā maršrutā, bet pasažieris apņemas samaksāt par sabiedriskā transporta pakalpojumu.*

(7) *Regulāro pasažieru pārvadājumu līgums stājas spēkā brīdī, kad pasažieris uzsāk sabiedriskā transporta pakalpojumu izmantošanu (iekāpj sabiedriskajā transportlīdzeklī). Biļete apliecina, ka pasažieris ir samaksājis par pārvadātāja sniegto sabiedriskā transporta pakalpojumu.*

(8) *Par sabiedriskā transporta pakalpojumu izmantošanu bez samaksas vai braukšanai derīgas biļetes pasažieris maksā pārvadātājam līgumsodu.*”

Šajās dažās likuma pantu sadaļās ir redzams, ka starp sabiedriskā transporta pakalpojumu sniedzēju (mūsu gadījumā Rīgas Satiksme) pastāv civiltiesiskas attiecības.

LR Civillikuma 1716. pants noteic, ka: “*Līgumsods ir pamatums, ko kāda persona uzņemas ciest sakarā ar savu saistību neizpildi vispār, nepienācīgu izpildi vai neizpildīšanu istā laikā (termiņā).*

Līgumsods par saistību neizpildi vispār ir konkrēti noteikta naudas summa vai cita mantiska vērtība, kuru nedrīkst noteikt vairākkārtīgi (atkārtotu) vai pieaugošu maksājumu vai devumu veidā.

Līgumsods par saistību nepienācīgu izpildi vai neizpildīšanu istā laikā (termiņā) var tikt noteikts pieaugošs, taču kopumā ne vairāk par 10 procentiem no pamatparāda vai galvenās saistības apmēra. (20.06.2013. likuma redakcijā, kas stājas spēkā 01.01.2014.)”

1717. pants paredz, ka: “*Līgumsoda apmēru noteic līdzīgi, un tas nav aprobežots ar zaudējumu lielumu, kādi paredzami no līguma neizpildīšanas, taču tam jābūt samērīgam un atbilstošam godīgai darījumu praksei.*”

Tomēr kā pamatu, lai uzliktu sodu, sabiedriskā transporta kontrolieris izmanto Ministru kabineta noteikumu Nr. 599 [2], kas ir izstrādāti pēc tam, kad pantu par braukšanu bez biļetes izslēdza no administratīvo pārkāpumu kodeksa.

Ņemot vērā Latvijas tiesību aktu hierarhiju, ir skaidrs, ka nekādi MK noteikumi nevar būt spēkā, jo tie LR tiesību aktu hierarhijā atrodas zem LR Civillikuma. Kā jau vienreiz teicu – starp sabiedriskā transporta pasažieri un Rīgas Satiksme, kā pakalpojumu sniedzēju, valda civiltiesiskās attiecības, kā rezultātā jebkura soda kvīts, kas ir izrakstīta cilvēkam par Rīgas Satiksmes līgumsoda nomaksu un kurā ir norādīta summa, kas ir lielāka par biļetes cenu plus 10 procenti, faktiski nav spēkā.

[1] <http://likumi.lv/doc.php?id=159858>

[2] <http://likumi.lv/doc.php?id=251480>

DZĪVE JĀBŪVĒ UZ DIEVA LIKUMIEM

Turpinājums no 1. lpp.

L.L.: Man nevajag, lai cilvēki cits citu tiesā. Man ir aizdomas, ka pēc šī procesa sistēma, kas mūs visus nolika uz ceļiem, kas audzināja tautu, lai mēs cits citu iznīcinātu, tik un tā paliks neaizskarta. Tas vienkārši ir kaut kas šausmīgi – kādām sistēmām mēs pakļaujamies. Cilvēks vienmēr ir cilvēks un būs vainīgs – pat Dievs saka, ka nav neviena pilnīgi taisna un neviena pilnīgi ļauna. Un cilvēki tik daudzi ir šantažēti, spīdzināti. Ko tad lustrēsīm – tos spīdzinātos vai spīdzinātājus, vai to sistēmu, kas lika spīdzināt?

Bet mums vajag dzīvot šajā zemē pēc Dieva likumiem. Viņš mūs visus ir radījis ar vienām asinīm, bet katram devis savu zemi, valodu, lai dzīvotu un Viņam kalpotu.

DDD: Kur tadā gadījumā jūs redzat iezēju – tie čekas maisi ir jāliek mierā vai tomēr ir jāatver ar kaut kādu noteiktu mērķi? Kādas ir jūsu domas?

L.L.: Nav jau mērķis nošaut tos cilvēkus, kas bija tur.

Mēs vienkārši esam aizmirsuši Dievu, Viņa likumus aizmirsuši. Iedomājaties, ka visi likumi ir uz Mozus Baušļu pamata – tev nebūs zagst, nebūs nokaut. Par to mēs nerunājam, runājam tikai par savām šausmīgām tiesībām, lai cits citu samītu. Un tas ir pamatā visām sistēmām un cilvēkiem. Kamēr katrs pats neklūsim par Patiesības nesējiem, nekas labs nenotiks.

DDD: Taisnība, bet nevar jau arī vienaldzīgi noskatīties uz netaisnību, ko piedzīvo mūsu tauta. Pasīva noskatīšanās, nepretošanās ļaunumam arī ir ļaunums – tā tad nerīkošanās saskaņā ar Dieva gribu. Atcerēsīties, kā rīkojās Kristus – Viņš pasīvi nenoskatījās uz ļaunumu, bet ar pletni izdzina

augļotājus no sava Tēva nama. Bet šobrīd, klausoties mūsu valsts vadītāju aicinājumos atstāt visu kā ir...

L.L.: Viņi arī ir tikai cilvēki. Un mācītāju arī nevajadzētu pacelt nekādā Dieva lomā – viņš arī ir tikai cilvēks.

VISS IR KĀJĀM GAISĀ

DDD: Vērojot, kas jūsu dzīves laikā noticis ar latviešu tautu, kā jūs domājat, kāpēc mūsu tauta pati sevi ved pretim iznīcībai, kāpēc latvieši nemīl savu

tautu, izpatīkot visiem naidniekiem, nevis ievērojot savas tautas un valsts intereses?

Lidija Lasmane: To jau nevar teikt par visiem – jūs tāda neesat, es arī tāda neesmu.

DDD: Es domāju skaitlisko vairākumu – latviešvalodīgo pūli.

L.L.: Tā cilvēku cenšanās pēc personiskiem labumiem laikam uzvar. Reti atceramies vairāk dot nekā ņemt. Vajadzīgs, lai cilvēki vairāk domātu cits par citu, nevis sodītu. Ir tomēr jāturas pie Patiesības. Ir jādomā pa vertikāli – uz augšu.

DDD: Kā labvēlība tad mums ir vajadzīga? Spriežot pēc valsts vadītāju, amatpersonu uzvedības, vērtība ir eirokomisāra uzslava. Vai varbūt tomēr jāsaprot, ka jāspēj iet pret straumi, ja tā ir vienīgā iespēja darīt Dievam tikamu darbu un nostāties taisnības pusē?

L.L.: Jā, tā ir. Mums vienkārši ir jāsaprot, kas ir tā Patiesība, un jāizvēlas. Slikti, ja ģimenē tas nav

apgūts. Man bija tā laime piedzimt kristīgā un mīlošā ģimenē, kura nešķiras un nedalās – pat iedomas tādas neradās. Ja tā stabilitāte jau no bērnības ir pamatā, tad arī tu stāvi uz tiem pamatiem. Bet tagad tas tā vairs nav.

DDD: Sabrūkot PSRS, cilvēki, šķiet, ar dubultu ātrumu uzsūc visas tā saucamās Rietumu "vērtības", kas sludina visatļautību un morāles pagrimumu.

L.L.: Jā, ļaunums no vienas un no otras puses. Un grūti pastāvēt pretī tam ļaunuma no visām pusēm.

DDD: Kādu jūs redzat latviešu tautas nākotni? Vēsture ir pierādījusi, ka latvieši spēj ne tikai bezpalīdzībā pakļauties, bet arī karot, atdot savas dzīvības par Tēvzemi – mums ir strēlnieki, legionāri, partizāni...

L.L.: Latvieši ir bijuši tikai aizstāvji – viņi neuzbrūk. Mēs protam aizstāvēties. Mēs esam lepna un lieliska tauta, lai tikai mums neuzbrūk.

Bet mums vajag dzīvot šajā zemē pēc Dieva likumiem. Viņš mūs visus ir radījis ar vienām asinīm, bet katram devis savu zemi, valodu, lai dzīvotu un Viņam kalpotu. Bet kam tad mēs kalpojam? Un kāpēc Viņš dusmojas uz mums?

DDD: Dievs nedusmojas – Viņš ir taisnīgs un ļauj ikvienam saņemt to, ko ir pelnījis. Iespējams, ka okupācija bija sekas tam, ka nebijām gatavi aizstāvēties.

L.L.: Iespējams, ka jums ir taisnība. Varēja baltieši uztaisīt vienu aliansi kopā ar somiem un poļiem, tad tas spēks Eiropas vidū patiešām būtu varējis aizkavēt gan vāciešus, gan krievus, kuri vienmēr midījās mūsu zemē. Bet neviens politiķis to nedara.

DDD: Domāju, ka mūsu politiķi nav ieinteresēti, lai tautas būtu stipras.

L.L.: Es jau domāju, ka pirmkārt, jābūt mīlestībai uz Dievu – kā tas ir Dieva likumos. Mans tēvs jau atgādinājis to no bērnības, ka vispirms ir Dievs, tad mana tauta, un tad mana ģimene. Ja tas ir pamatā, tad var dzīvot, bet diemžēl tas tā nav.

DDD: Diemžēl baznīca nemāca to, par ko jūs runājat.

L.L.: Es domāju, ka māca gan.

DDD: Reti kurš mācītājs aicina atjaunot vēsturisko taisnīgumu, likvidēt okupācijas sekas. Vai tiešām mācītāji, valsts vadītāji neredz, ka latviešu tautas pastāvēšana ir apdraudēta? Kāpēc latviešiem ir jāsamierinās ar krievvalodīgo klātbūtni, ar pazeļojumu un prasību zināt krievu valodu?!

L.L.: Tā jau nav, ka visi nelatvieši runā tikai krievu valodā un nepieņem latviešu dzīves kārtību – pieņem jau.

DDD: Tā ir ļoti niecīga daļa, kas pieņem.

L.L.: Ko tad jūs ieteiktu man darīt?

DDD: Aicināt politiķus izmantot politisko varu un runāt ar Krieviju, lai ņem viņus projām. Mums galu galā ir Deklarācija par Latvijas okupāciju, ko Saime pieņēma 1996. gadā. Tajā skaidri pateikts, ka politiķiem ir jārunā starptautiski ar valstīm...

L.L.: Domāju, ka politiķiem, cik iespējams, tas ir jādara – es viņiem padomus dot nevaru. Varu izvēlēties tikai to, par ko balsot vēlēšanās.

DDD: Bet ko darīt latvietim ikdienā, sastopoties ar tādu, kurš saka, ka nerunā latviski?

L.L.: Lai viņš nerunā, bet runāt ar viņu latviski; ja viņš negrib, lai nesaprot. Mēs nevaram krievam aizliegt runāt krieviski. Bet, ja viņš grib dzīvot šeit un strādāt veikālā, tad viņam ir jārunā latviski.

DDD: Vēl par to, ko teicāt, ka Dievs mūs ir sadalī-

Ja miesu sakropļo, tas vēl nav nekas, kad, ja dvēseli nokauj.

jis tautās. Ne jau velti Viņš ir izdomājis, ka tā vajag, katrai tautai iedodot savu vietu, kur tā vislabāk var attīstīties un vislabāk kalpot Viņam. Pilnīgi piekrītu. Bet mēs, cilvēki, nezin kāpēc ar varu gribam šo Dieva kārtību izjaukt.

L.L.: Mēs uzbrūkam cits citam un iekarojam – no kurienes tas nāk? Un daudzām tautām vispār brīvības nav.

DDD: Pat savas valsts, savas zemes nav. Mēs, latvieši, varam būt laimīgi, ka mums viss tas ir dots.

L.L.: Mums tikai vajag to apzināt.

DDD: Domāju, ka mums tas ir ne tikai jāapzinās, bet arī jāaizsargā – tas ir mūsu pienākums! Mums ir pienākums rūpēties par Dieva uzticēto valsti, par tautu. Nezinu, vai mūsu tauta pilda šo pienākumu pietiekami labi.

L.L.: Tad jums ir iespēja tautai atgādināt.

IR JĀATKLĀJ SISTĒMAS BAISUMS!

DDD: Atgriezīsimies pie vēsturiskā taisnīguma atjaunošanas un tā saucamo čekas maisu atvēršanas. Jūs izteicāt šaubas, ka maisu atvēršana neizgaismos padomju sistēmas baismumu. Kādēļ?

Lidija Lasmane: Domāju, ka tā sistēma izgaismotos tad, ja cilvēki vienkārši pastāstītu, kā viņi tika savervēti. Jūs nevarat iedomāties tos šausmīgos veidus, kā viņi to darīja. Visi jau bijām pārbiedēti no tām šausmīgām izvešanām – man arī bija bail.

Dārgāka par dzīvību taču cilvēkam nekā nav – tādejādi varēja ļoti nobaidīt. Tās šausmīgās spīdzināšanas un nošaušanas, kamēr sātns (Staļins) sēdēja troni, cilvēku masveida iznīci-

Lidija Lasmane ar mazbērniem 2015. gadā

nāšana bija neaptverama. Cilvēks pārvēršas zvērā – nogalināt, nogalināt un nogalināt!

DDD: Kāpēc cilvēki, kuru vārdus redzējāt kartotēkā, šodien neiznāk un nepastāsta to?

L.L.: Tāpēc, ka viņš varbūt ir lielā amatā un kaunas no tā. Es arī ir kaunos no savām kļūdām.

Mēs varam palūgt cilvēkam, lai viņš pastāsta, kā to izdarīja, kā uz viņu iedarbojās. Lai cilvēki uzzina, kā katrs tika apstrādāts psiholoģiski – vesela masa taču strādāja pie tā, un man, mazai meitenei, kura dzīvoja mīlošā vidē, atklājās tik neiedomājams ļaunums, ko pat sapņos nebiju redzējusi. Un mani lūgšanas ir iznesušas cauri visam tam postam. Ja Dievs nebūtu mani sargājis, es būtu palikusi Sibīrijā.

Tā bija bezdievīga vara, tāpēc arī tā notika.

DDD: Bet šodien cilvēki nesaprot, ka viņu atklāšanās būtu nevis nosodījums viņiem, bet viņu devums, lai uzveiktu ļaunumu, kas salauza un iznīcināja tik daudzus...

L.L.: Viņiem to neviens nav teicis. Es gribēju, lai tā komisija tāda būtu, bet tā vēl tagad nav. Es gribēju, lai iesākas šīs sarunas.

Kad 1994. gadā atteicos no Triju Zvaigžņu ordeņa, mani uzaicināja uz Ordeņa domes sēdi, un prezidents jautāja, vai varu pateikt, kas ir tie cilvēki? Atteicu, ka nevaru, jo tur strādāju.

Viens no domes cilvēkiem man tomēr mēģināja palīdzēt, atgādinot prezidentam, ka tad, kad bijusi tikšanās ar Klintonu, viņam bijis jāastāda galda saraksts, un Klintons izsvītrojis vairāku viesu vārdus. Un viens bija liels baņķieris, kura banka tā arī izpuļēja. Klintons zināja, ar ko negrib šeit satikties, mūsu prezidents ne.

DDD: Varbūt negribēja zināt.

L.L.: Nezinu, mēs tikai sākām savas gaitas. Viņš arī ir tikai cilvēks, tāpat kā visi.

DDD: Ar frāzi – viņš jau ir tikai cilvēks – nedrīkst

visu un visus attaisnot!

L.L.: Tāpēc jau tā kartotēkas izvērtēšanas komisija ir vajadzīga. Man bija liela veiksmē strādāt arhīvā – tieši, lai iepazītu cilvēku, kas mēs katrs esam īstenībā. Tur mēs tad visi satekam kopā – viens arhīvā, otrs arhīva veidotājs, trešais iesēdinātājs. Ko tad mums tagad darīt? Vērsties vienam pie otra – lūdzu piedod, lūdzu piedod, lūdzu piedod, nedarīsim tā!

DDD: Kaut vai. Taču šobrīd visi izliekas, ka nekas nav bijis, ka neviens neko sliktu nav izdarījis...

L.L.: Tāpēc vajadzīga komisija – ne jau, lai uzbruktu cilvēkam...

Bailes un naidis ir tik šausmīgi lipīgi – šodien es mīļi runāju, bet rīt jau eju un griežu galvas nost. Ir taču Dievs un Sātans, kas skaidri redzams.

DDD: Latvieši, kā jau jūs teicāt, nav iekarotāji, bet aizstāvji. Ja mums būtu vīrs, tad ir jāaizstāvas.

L.L.: Protams. Un mēs to arī darām, tikai vajadzēja arī tad aizstāvēties, bet to neizdarījām. Neesmu pārliecināta, ka arī šobrīd apzināmies briesmas, kas mūs apdraud. Vai esam gatavi pretoties ļaunumam?

Pasaule tagad piedāvā daudz ko, ģimenes ir izšķīrušās, bērnus neviens neaudzina, atļaujot viņiem pilnīgi visu. Ja bērnam no dzimšanas tiek iestāstīts, ka viņš var būt gan meitene, gan puika – kur tad vēl tālāk. Tas ir tāds pats ļaunums kā tas, kas nonāvē ar šķēpu. Ar mēli jau var nosist vēl trakāk.

DDD: Domāju, labāk, lai mani nošauj nekā padara par deģenerātu.

L.L.: Tieši tā. Ja miesu sakropļo, tas vēl nav nekas, kad, ja dvēseli nokauj. Cilvēki var izturēt notiekošo tikai ar Dieva spēku. Kā bīskaps Boļeslavs Sloskāns – tas ir kaut kas šausmīgs, kā viņu spīdzināja. Viņam vēlāk bija kauns atzities cilvēku priekšā, ka bijis kails izgērbts, pienaglots pie grīdas. Cik ilgu laiku viņu tā turēja – nezinu. Viņš bija to pastāstījis tikai savam draugam – citam mācītājam.

Tas ir šausmīgi, ko visu spēj cilvēks, ja viņa ieiet Sātans!

Intervēja Liene Apine

Imigranti

Dzird rītā, vakarā tik vienu,
To dzirdam tagad katru dienu:
Drīz imigranti pie mums nāks
Un latvju tautu nomākt sāks!

Jo viņi necinās par brīvi,
Bet meklē tikai vieglu dzīvi.
Uz vācu, zviedru zemi trauc,
Jo tur to pabalstu ir daudz.

Kaut savā zemē lieli slaisti,
Daži tomēr ļoti skaisti.
Ja meičas viņu skavās tiks,
Bez parandžām tās nepaliks.

Nu, svešu zemju kolonisti,
Par senču grēkiem tiekāt sisti!
Ir musulmaņiem rokās spēks,
Un džihādisti briesmīgs rēgs.

Kāds Latvijai ar to ir sakars,
Ja angļiem, frančiem tagad vakars?
Mums savu kolonistu daudz,
To skavās latvietis vēl skauts.

Jānis Rīts

“ESMU PRET MASVEIDĪGU TAUTU UN RASU SAJAUKŠANOS”

Saruna ar biedrības “Antiglobālisti” priekšsēdētāju **Andri Orolu**

Turpinājums no iepriekšējā numura

PIRMKĀRT, INFORMĀCIJA

Andris Orols: Daudziem vārdi “politika” un “politiķi” ir kļuvuši par lamuvārdiem. To var saprast, bet tas nav pareizi. Politika nozīmē valsts pārvaldes mākslu. Valsti var pārvaldīt vairākuma vai šauru grupu interesēs – tā ir klasika, un to zina ikviens, kurš kaut nedaudz interesējas par sabiedriskiem procesiem. Es uzskatu, ka nav citas iespējas, kā vienīgi nacionālpatriotiski domājošiem cilvēkiem pamazām iegūt kvalifikāciju un pašiem iet pie varas savās valstīs. Ja mēs neiesim pie varas, tad pie varas būs kādi citi.

DDD: *Vai tad ir tik vienkārši nokļūt pie varas?*

Esmu pret masveidīgu tautu un rasu sajaukšanos, no tā nekas labs neiznāk – etniskie un nacionālie konflikti tikai pastiprinās, nevis pazūd.

A.O.: Protams, nē. Es divas reizes balotējos uz Saeimu, bet neiekluvu. Nav tik vienkārši – kaut arī galvās pilns ar labām idejām, ir jābūt stiprai komandai un pietiekoši daudziem atbalstītājiem. Jābūt arī kaut kādiem resursiem – reklāma dara savu...

Daļa no cilvēkiem patiešām ir jocīga – atlaiž Saeimu, bet pēc tam savēl tos pašus atpakaļ. Pilnīgs politisks infantilisms – kā tādi zombiji. Ja gadu no gada ievēl tos pašus, kuri visu laiku uz grunti, tad taču nekas nemainīsies! Nekad nemainīsies!

DDD: *Kā jūs šobrīd redzat mūsu tautas virzību – uz kurieni tā virzās?*

A.O.: Uz iznīcību. Diemžēl. Tauta ir nolaidusi rokas, un tai ir zudis ciņas spars. Tas rada priekšnoteikumus, ka mūsu zemē sāks dominēt ienācēji. Ir jākustas, lai tas tā nebūtu. Jūs, es un citi, kuri ir pamodušies un grib citādu nākotni gan sev, gan bērniem, gan mazbērniem, varam šos procesus apstādināt un virzīt pareizā gultnē.

DDD: *Kā?*

A.O.: Pirmkārt, informācija – radot alternatīvus informācijas avotus un informējot sabiedrību par norisēm pasaulē un Latvijā no cita skatupunkta, ne tāda kā oficiālie mediji, kuri vairāk vai mazāk atbalsta esošo varas partiju pozīciju. Un to jau krietnu laiku dara “DDD”, antiglobālisti un vēl viena otra domubiedru grupa. Mēs varam pietikt, mītiņot, rakstīt peticijas un vēstules, bet tā visa ir par maz lai kaut ko būtiski mainītu. Lai kardinali kaut ko mainītu, ir jāiet pie varas. Vienmēr lemj tie, kam ir reāla vara.

DEMOKRĀTIJA – IR ARĪ LABĀ PUSE

DDD: *Bet tautai ir tāda valdība, kādu tā pelnījusi.*

Andris Orols: Jā, ko tā ievēl, to arī dabū. Ja tautai nav smadzeņu, ja tautu interesē tikai šovi, seriāli, alus un šnabis, tad arī ir atbilstošs rezultāts. Bet tādu informatīvo vidi tieši arī veido pie varas esošie – cilvēki balso par TV redzamām sejm, dzirdētiem uzvārdiem, skaistām frizūrām un kaklasaitēm. Latvijā ir arī citi politiski spēki, citi politiski aktīvi cilvēki ar citu politisku piedāvājumu, bet tauta par viņiem neko nezina, jo viņi regulāri neparādās TV, radio, presē. Tāpēc arī daudzi teic, ka nav par ko vēlē, ka jāizvēlas mazākais ļaunums. Bet problēma ir pašos cilvēkos – viņi

Tiesai vai kādai citai institūcijai, vara pieder tautai.

Uzskatāms piemērs ir tiešās demokrātijas projekts “STOP masu imigrācijai!”, kuru mēs uzsākām. Neatkarīgi no tā – ko tur valdība vai kāds cits ir nolēmuši bēgļu uzņemšanas lietā, tautai ir tiesības pašai lemt – gribam vai negribam mēs viņus uzņemt.

ETNISKO KONFLIKTU DRAUDI

Andris Orols: Mūsu iniciatīva – rosināt balsošanu par imigrantu uzņemšanu pašvaldību līmenī pamazām attīstās, kaut gan ne tik strauji kā cerējām. Mums nav pietiekošu naudas resursu reklamai medijos, tāpēc cilvēki par to nezina. Vairākas partijas, sabiedriskas organizācijas un privātpersonas (sociālos tiklos), pie kurām esmu vērsies ar aicinājumu piedalīties un kuras ar putām uz lūpām lamā valdību un it kā ir pret šo imigrantu uzņemšanu, darbos izrādās tukši plāpātāji. Es patiešām nesaprotu – mums ir reāls plāns, kā nepieļaut šo masu imigrāciju, viņi to zina, bet ignorē un turpina tikai plāpāt, plāpāt, plāpāt... Tukši populistiski... Vecumnieku novadā jau drīzumā būs šis iedzīvotāju balsojums – pērkonkrustietis Igors Šiškins jau savāca vairāku desmitu iedzīvotāju parakstus un iesniedza novada domei. Lūk – darītāji!

DDD: *Pēdējā laikā Latvijas publiskajā telpā daudz tiek spriests par gaidāmajiem imigrantiem no Āfrikas. Taču malā atstāta problēma, ka šējienes krievvalodīgo procents jau reāli apdraud latviešu tautu.*

A.O.: Sestā daļa, cik saprotu, ir nepilsoņi.

DDD: *Varbūt pat pietā daļa – nav svarīgi. Jo arī tā saucamie jaunie pilsoņi nav lojāli Latvijas valstij un latviešu tautai – to pierādīja, piemēram, referendums par otru valsts valodu.*

A.O.: Jā, tā ir. Latviešu Latvijā ir tikai aptuveni 60 procenti. Latvijā jau ir pilns ar imigrantiem, kuri ieplūda šeit pēc Otrā pasaules kara. Neliela daļa no viņiem ir asimilējušies vai integrējušies un patiešām kļuvuši par Latvijas patriotiem, vai vismaz lojāliem Latvijas valstij un latviešu tautai, bet daļai galvās ir Krievijas imperiālistiskās idejas, vai arī – uzskata sevi par Latvijas patriotiem, bet grib veidot citu Latviju, stipri krieviskotu. Tā ir problēma, un tās risināšana ir stipri ietilgusi.

Jau pēc neatkarības atjaunošanas valsts skolās bija jāpāriet uz apmācību tikai latviešu valodā, vēl jāisteno dažas lietas, tad arī neveidotos šī divkopieņu valsts. Vismaz tā nebūtu tik izteikta. Bet – neatrisinot esošos jautājumus,

mums tieši tagad draud vēl lielākas problēmas. Turklāt gaidāmie imigranti būs pavisam citādi. Un, ja viņu būs daudz, viņi tieši tāpat veidos savas kopienas; nevis paši pielāgosies esošai videi un cilvēkiem, bet spiedīs citus pielāgoties sev. Gribēs gan sev, gan savām valodām īpašus statusus un privilēģijas. Tas nav nekas jauns – tā notiek vienmēr tūkstošiem gadu jebkurā zemeslodes malā.

DDD: *Turklāt latvieši ir krietni zem izdzīvošanas sliekšņa.*

A.O.: Demogrāfija ir cieši saistīta ar ekonomiku. Arī krievvalodīgo ģimenēs Latvijā bērnu nav daudz – cilvēkiem ir problēma uzturēt pat pašiem sevi, kur nu vēl ģimeni. Latvija straujiem soļiem pārtop par trešās pasaules valsti – tā vietā, lai celtu algas un radītu darbavietas, pie varas esošie šeit grib ievest vēl lētāku darbaspēku par mums. Kāds būs rezultāts? Tiks dempingoti darba izcenojumi, un mūsējie būs spiesti turpināt braukt prom. Tā notiek tautu sajaukšana ar ekonomiskām metodēm. Tas ir genocīds pret mums, un to piekopj mūsu pašu izvirzītie politiķi, turklāt paši būdami latvieši. Bet liela daļa Latvijas iedzīvotāju ir tik stulbi, ka viņi atkal un atkal ievēl paši savus iznīcinātājus.

Kad pretojamies imigrācijas plāniem, tad mūs apvaino, ka esam rasisti. Mēs neesam rasisti, jo rasisms ir pārkuma ideoloģija, kad vienas rases pārstāvji uzskata savu rasi pārkāpumu par melno vai jebkādu citu rasi. Dzīvosim blakus, bet nešamiksēti vienā kokteilī.

Šobrīd Lietuva, Latvija, Igaunija, mazliet arī Polija, Somija faktiski ir vienīgās “baltās” valstis, kas vēl palikušas. Esmu pret masveidīgu tautu un rasu sajaukšanos, no tā nekas labs neiznāk – etniskie un nacionālie konflikti tikai pastiprinās, nevis pazūd.

ATLICINĀT KAUT NEDAUDZ LAIKA...

DDD: *Ko cilvēkiem būtu jādara, lai pasargātu Latviju?*

Andris Orols: Pirmkārt, jāmaina domāšana. Daudziem mīļākās mantras ir kļuvušas: “Ai, viss tāpat tur jau izlemts...” vai “Ko nu mēs tur...” – ar šādām formulām cilvēki ne tikai paši sevi programē, bet inficē arī citus. Mēs varam! Mēs varam ļoti daudz! Vienkārši ir jādara! Nevar domāt tikai par darbu un ģimeni. Ir jāatlicina kaut nedaudz laika pašizglītībai un sabiedriskām aktivitātēm, jo no tām ir atkarīga mūsu visu nākotne. Pilsoniskās iniciatīvas, kuras mēs ak-

tivizējam, dod iespēju lemt dažus jautājumus pašiem iedzīvotājiem. Te nav vajadzīga speciāla izglītība vai īpaša kvalifikācija – vajag vienkārši darīt. Mēs varam apturēt imigrantu ienākšanu Latvijā vēl šogad! Interneta mājas lapā www.stopimigracija.lv var atrast visu nepieciešamo informāciju – kā to veikt. Ir iespēja zvanīt arī man – mans tālruna numurs ir: 29152159.

Kā jau teicu, politiķiem ir tiesības lemt to, ko viņi lemj, bet līdz brīdim, kamēr tauta vēlas kaut ko lemt pati. Ja Junkeram vai Briselei kaut kas nepatīk, tad, atvaino, tas nozīmē, ka viņiem nepatīk arī demokrātija. Tad viņi nonāk pretrunās paši ar sevi. Tā sanāk.

DDD: *Varbūt Latvijai būtu jāizstājas no Eiropas Savienības?*

A.O.: No vienas savienības (PSRS) ar lielām pūlēm izgājām, citā iekļuvām – sākām labāk dzīvot? Pusmiljons mūsējo ir prom! Cik daudzi ir mūža verdzībā bankām! Mēs, antiglobālisti, esam ļoti izteikti eiroskēptiķi. Tāda negodīga bagāto un nabago valstu savienība, kurā visu lemj Brisele, mums neder. Izstāšanās no Eiropas Savienības nenozīmē to, ka mums pārtrūktu biznesu, vai vēl kas tamlīdzīgs. Lielākoties viss notiktu arī turpmāk.

DDD: *Pašiem savus likumus pieņemt?*

A.O.: Jā. Pašiem noteikt, ko gribam, ko negribam; ko mums vajag, ko nevajag. Ja esam pret imigrantiem vai pret jel ko citu, tad nekāda Brisele mums to neuzspiedīs un nešantāžēs mūs. Tas dotu iespēju mums aizsargāt savu iekšējo tirgu, regulēt preču, finanšu un darbaspēka plūsmas, nodokļu, cenu un atalgojuma attiecības. Ir jābūt savam valsts bankām, savai naudai, savai ražošanai – viss iespējams ir jāražo pašiem. Tad būs darbs, un cilvēki nemuks prom. Valstij un pašvaldībām tieši ir jānodarbojas ar uzņēmējdarbību, nevis nav jānodarbojas. Ir iespējams gandrīz pilnībā likvidēt bezdarbu. Ir jāmaina ekonomikas modelis, un mums ir plāns, kā to izdarīt.

DDD: *Starp valstīm var būt sadarbības līgumi, nav jābūt visiem savienībā. Turklāt Eiropas Savienība kļūst par federatīvu valsti...*

A.O.: Tieši tā – starp suverēnām valstīm var veidot abpusēji izdevīgus tirdzniecības, militāras aizsardzības u.c. līgumus. Var veidot arī bartera da-

rījumus. Var daudz ko darīt. Un tas nāktu par labu abām pusēm, nevis vienai.

ES no konfederācijas soli pa solim iet federācijas virzienā. Globālisma piekritējiem ir savi plāni, bet nacionālo ideju piekritējiem savi. Vienmēr ir vairāki spēlētāji, tāpēc jebkuras grupas plānus nav tik vienkārši īstenot.

PAR LATVIEŠU VIENOTĪBU

DDD: *Vai latvieši ir pietiekami vienoti, lai kopīgi izglābtu valsti?*

Andris Orols: Latvieši, kā jebkura cita tauta, ir ļoti dažādi. Ir latvieši, kuri grib sev kungus Briselē, ir tādi, kuri grib sev kungus Maskavā, bet ir tādi, kuri ir par neatkarīgu un suverēnu Latviju. Ja runā par pēdējo kategoriju, tad Latvijā ir vairākas organizācijas, kuras ir par šo neatkarības ideju. Ar vienām organizācijām ir iespējams veidot kādas kopīgas aktivitātes, ar citām nav. Ja mēs apvienotu spēkus un sadarbotos kādos konkrētos jautājumos, tad būtu ātrāks un labāks rezultāts, bet visi to nevēlas.

Savrupai darbībai varētu būt vairāki iemesli – kāda organizācija vienkārši grib darboties viena pati, citiem līderiem traucē skaudība un milzīgs ego (ja kāds nav pirmais, tad viņš nepiedalās), citas organizācijas līderim kāds ir pacienties iepatēt dezinformāciju par kādu citu, un viņš tai ir noticejis, kāds pats pilnmēness nakti kaut ko safantazē, notic pats saviem murgiem un citiem to pasniedz kā patiesību, kāda organizācija vienkārši “nolaiž tvaiku” tautas masām... Var būt dažādi.

DDD: *Nevis apvienoties vienā organizācijā, bet sadarboties?*

A.O.: Jā, tieši tā, pareizi. Mēs visi esam dažādi. Esam dažādi pat pēc izskata un simtprocentīgi nevaram būt vienādi. Arī domāšanā ne. Pat ģimenē katrs grib kaut ko savu darīt – viens grib dzert tēju, otrs kafiju, trešais sulu, viens skatīties tādu pārraidi, otrs atkal citu. Bet tas netraucē mums milzum daudz lietu darīt kopā. Ir brīži, kad visdažādākie kašķi, strīdi, nesaskaņas un apvainojumi jānoliek malā un jāvienojas kopīgās darbībās. Citādi mēs pazaudēsim gan savu valsti, gan latviešus kā nāciju.

Intervēja Līga Muzikante

VIENA VIENĪGA PUTRA

A.V. Gremze

Ar katru nākamo dienu inscenētā bēgļu “humānā katastrofa” rada arvien vairāk cilvēka saprātam nepatveramus jautājumus.

Vērojot TV ekrānos, šie “bēgļi” izskatās kā no sātīga pusdienu galda, nevis no grimstošām laiviņām izglābti kontrabandistu upuri. Piedodiet, bet lielākoties viņi vairāk atgādina palaidnīgus puīšļus, kuri izklaidējas, atbrīvojušies no vecāku uzmanības, meklējot piedzīvojumus TV šausmu seriālu iespaidā. Lai nu kā, bet bada un pārdzīvoto šausmu grimases viņu sejās nesaskatīt. Viņi ceļo tūkstošiem kilometru bez ēšanas, atpūtas, pat drēbes nenoplist – kā teiksmainā pasakā. Arī naudas tiem netrūkst, tik vien kā žēlojas, ka varētu būt daudz vairāk, jo ES restorāni ir ļoti dārgi, un nepieciešamas valstis, kur pabalstu apmēri atbilstu viņu vajadzībām.

“Bēgļi” ir pametuši savus bagātos piederīgos, kas tiem sagādājuši šīs iespējas, sametot vajadzīgos tūkstošus, ko samaksāt cilvēku kontrabandistiem, lai izlādētu sevi uzkrāto enerģiju, izmantojot liberālu necerēto labvēlību. Pretēji tam, opozīcija tiek atspoguļota kā nežēlīgi briesmoņi, kam sirds vietā ir vieni vienīgi dzirnakmeņi.

Principā tā ir tieši tāda sabiedrība, kas atbilst liberālu gaumei, veidota pēc firera iecerētā parauga jaunajā Eiropā. Ne viņiem svarīga tautība, ne sava valsts – viņi jūtas absolūti brīvi no visa tā, arī no atbildības. Un to, ka viņi ir laimīgi, apliecina viņu sejas, kam ir tikai viena rūpe – svarīgākais jau aiz muguras. Tagad tikai jāpārkāpj sunim aste un jānokļūst tur, kur atrodas paši istākie liberāļi, kas nodrošinās ar visu, ko vien sirds iegribēsies.

Un te nu vienreiz ir jāizsaka patiešām vislielākā atzīnība mūsu liberāļiem, kas Latviju ir noveduši līdz pēdējai vietai Eiropā, padarot to nepievilcīgu ne tikai ārzemju investoriem, bet arī “nelaimīgajiem bēgļiem”. Varbūt tas arī būs vienīgais nopelns, ar ko vajadzības gadījumā tie varēs lepoties, un vismaz daļa šo jaunās pilsoniskās sabiedrības locekļu varētu tikt novirzīti uz ES privilēģētākām valstīm. Vēl jo vairāk tādēļ, ka šeit ir tik nepieciešamā liberālu sabiedrības izvēles iespēja – no Vjetnamas, Ķīnas un Afganistānas, turklāt šī izvēle var izrādīties daudz perspektīvāka un tālredzīgāka visas iepriekš gūtās pieredzes izmantošanā.

Vienīgi paliek neskaidrs, kurā vietā īstenībā ir iezīmētās Šengenas vienošanās robežas, jo aiz un pie Zilupes tās nav manāmas. Vai tās ir tikpat simboliskas kā okupācijas gados?

Vai cilvēce kopumā spēj apzināties, cik maz vēl ir vajadzīgs, lai pilnībā tiktu izpostīti tik būtiskie pamati, uz kuriem balstās mūsu eksistence?

Visā šajā nesaprotamības miglā vēl varētu saskatīt nepieciešamību radīt tādu konglomerātu, kas piemērots tādām pašām scenārijiem kā Ziemeļāfrikā, gadījumā, ja apsīktu lielā tautu staigāšana. Lai tam būtu pēc iespējas “humānāks” raksturs, eiropaltiešiem ziemeļu polārie apgabali ir daudz piemērotāki nekā āfrikāņiem. Tur var atrasties arī pēdējās naftas un gāzes rezerves, nemaz nerunājot par citiem resursiem. Lai aizpildītu šīs teritorijas, cilvēku resursi nekad nebūs par lieliem, turklāt dzimstība tur samazināsies līdz minimumam, un lai tik āfrikāņi Eiropā spēj pieražot!

Un tagad nežēlības un konfliktu mākslīgajā jūklī nez no kurienes liberālu sabiedrībā uzradušās eņģeļu sirdis – ne tikai pret laimes meklētājiem, bet arī pret bērniem. Kā lietūs no skaidrām debesīm uzkrīt drausmīgas pedofilu lietas... tas noticis tik nepiedodami nepamanīti?! Tikai tagad ievērots? Tikai neviens nepaskaidro starpību starp *pedofilu* un *homīšiem* – vai gan vieni ar otriem nav saistīti?!

Esot pētījumi, ka šīs atkāpes esot normāla parādība – pat dzīvnieku pasaulē sastopamas. Bet vai kāds ir pētījis ieslodzījumu vietu, ilgstošu karu, celibāta un izlaidības ietekmi? Arī tas, no kurienes ņemti paraugi (statistiskie dati) dzīvnieku pasaulē, dabā, zooloģiskajos dārzos, lopu lielfermās vai starp ģimenes miluļiem, kas ir līdzvērtīgi ieslodzījumu vietām? Daba ar savu izdzīvošanas pataloģiju un ārējo faktoriņu iespaidošanas norobežotību pati tiek galā un neļūst nekādu nepieciešamību sevi reklamēt. Vai kāds ir uzskatījis, cik no visas pasaules zīdītājiem dzīvo savvaļā un cik atrodas cilvēku gūstā? Vai tas neatbilst civilizācijas raksturīgajām problēmām? Turklāt cilvēkam ir raksturīgi paralēli vēl pašam ierobežot savu brīvību, cenšoties atbrīvoties no darba smaguma un grūtībām, kā arī pakļauties visdažādākiem kaitīgiem ieradumiem un atkarībām.

Vai cilvēce kopumā spēj apzināties, cik maz vēl ir vajadzīgs, lai pilnībā tiktu izpostīti tik būtiskie pamati, uz kuriem balstās mūsu eksistence? Diemžēl vairums cilvēku griba neiet evolūcijas virzienā. “Vāja” dzimuma loma šajos procesos ir pakļauta tiešā proporcijā tam, kas notiek “stiprā” dzimuma smadzenēs, tas vēl vairāk uzliek atbildības slogu. Tikai jautājums – cik mums vairs ir šī “stiprā” dzimuma?

Tagad, kad pastāv vienreizēja iespēja parādīt, ka starp latviešiem ir arī vīrieši ar mugurkaulu, Rinkēvičs baida ar to, ka var noņemt arī pārejās kontrolējošās lidmašīnas...

Bet vai tas, ka mums vēl joprojām ir nelikvidētas okupācijas sekas, kādu Rietumos uztrauc?

NOTIEK CĪŅA AR UN

Saruna ar advokātu Aldi Alliku

Turpinājums no iepriekšējā numura

“BĒGLU” UZŅĒMŠANAS JAUTĀJUMS – LAKMUSA PAPĪRĪTIS

DDD: Šobrīd ļoti aktuāls kļūst tā saucamo bēgļu uzņemšanas jautājums. Redzam, ka latviešos ir lie-la pretestība. Vai, jūsuprāt, latviešiem ir tiesības negribēt pieņemt šos cilvēkus?

Aldis Alliks: Mana elementāra, sadzīviska loģika ir tāda – ja vien kaut kas ir brīvprātīgs, tas nozīmē, ka mums ir tiesības pateikt arī “nē”.

Šis imigrantu jeb tā saucamo “bēgļu” jautājums, protams, mani ļoti satrauc. Vai ik dienas redzamais un dzirdamais vedina uz dažādām pārdomām. Klausoties un lasot dažādu manu it kā tautiešu teikto un rakstīto, es atkal un atkal nekādi nevaru saprast, vai tā ir samaitāta domāšana, dzīves un pasaules uztvere, vai arī pretlatvisku aktivitāšu aktīvie atbalsītāji saņem kaut kādu finansējumu no Rietumiem vai Austrumiem, vai arī no abām šīm debess pusēm?!

Mums mēģina pateikt – vai tad esam tik vāji, kas nevaram tos 700 bēgļus uzņemt? Taču – ja mēs nesam principiāli uzreiz, no paša sākuma, tad pēc tam vairs nevarēsim kādā brīdī pateikt “stop, nu jau gan pietiek”.

Mans uzskats ir tāds – ja mēs esam saimnieki savā zemē, tad varam izvēlēties, vai un ko mēs ielaizām savā zemē. Ja es esmu savas mājas vai dzīvokļa saimnieks, tad man ir tiesības paskatīties “aktīnā” vai pa durvju spraugu, padomāt un izlemt, vai to cilvēku, kurš klauvē pie mana mājokļa ārdurvīm, es vēlos ielaist iekšā vai nevēlos.

Jau atkal atgriežamies pie tā paša kalpu, vergu sindroma. Ja Latvija valstiskā līmenī tiek vadīta no tādu cilvēku puses, kuru

pamatrūpe ir nevis mūsu tautas un Latviešu Valsts tiesības un intereses, bet gan jautājums: “Ko par mums padomās, ja mēs to un to darīsim vai nedarīsim?” – tad jau atkal mēs nevis paši jūtamies kā kungi, kā saimnieki savā zemē, bet skatāmies un klausāmies, kā jebkurš cits, kuru uzskatām par savu kungu vai vismaz vagaru, reaģēs. Vai viņš mūs uzslavēs un sitīs mums uz pleca, kad rīkosimies pēc viņa diktāta... Līdz ar to var teikt, ka tas tā saucamo “bēgļu”

Tāpēc man ir sajūta, ka daudzi Latvijā nemaz nezina, kas patiesībā notiek citur Eiropā.

Ir lietas, ko piedzīvojām PSRS jeb krievu okupācijas laikos – murgainu ideoloģiju, skaļus, bet tukšus lozungus (“komunisms”, “tautu draudzība”, “padomju tauta”, “padomju cilvēks” u.tml.). Savukārt mūsdienās situācija ir pēc būtības līdzīga, tikai nedaudz modificēta formas un satura ziņā – Latvijā iekšā, šoreiz no Rietumu puses, kaut kas ļoti līdzīgs. Protams, šodien tas nenāk vairs pie mums tik prastā, primitīvā krievu stilā kā toreiz (ar sirpi, āmuru un tankiem pa priekšu), bet nāk ar uzsūpēlētu, mākslotu smaidu, ar šķietami “gudrām”, demagoģiskām runām un frāzēm. Taču – ne mazāk totalitārā veidā, proti, absolūti nepieļaujot nekādus “nē”, nekādus ci-

viņiem runāt neļausim”. Un tā cilvēks vienkāršais, cilvēks parastais ieslēdz televizoru un, ieraugot šo aktīvo sorosītu, domā, ka laikam jau tā ir pareizi, jo neviens cits jau neko citu nesaka.

A.A.: Jā, tā tas ir. Jo nevienam citu jau faktiski netaisī pie vārda un pie teikšanas. Tāpēc teicu, ka aizvien vairāk saskatu paralēles un līdzības starp komunistisko un neoliberālo totalitārismu. Un varu tikai vēl un vēlreiz uzsvērt – tieši tāpēc jau ir tik svarīgi domāt, lasīt, vērtēt, pētīt vēsturi, atrast cēloņus, likumsakarības un cēloņu-seku sakarības utt.

Ir mainījušās klišejas, mainīties ideoloģiski vārdiskais saturs, daudz maigāka un rafinētāka ir kļuvusi forma, taču būtība nav mainījusies. Te var vēl un vēlreiz atsaukties uz

Tie, kas runā pret šīm vājprātīgajām tendencēm un vēsmām, protams, netiek – kā krievu okupācijas laikā – likti cietumos, čekas pagrabos vai psihiatriskajās slimnīcās, vai izsūtīti. Tomēr tādi tiek faktiski izstumti no dzīves, no sociālās vides, no karjeras.

tādus, atšķirīgus vai pretējus viedokļus un uzskatus.

Laiku pa laikam vēroju televīzijā tā sauktos “Soroša stipendiātus” uzstājoties publiskās debatēs – viņu degsme un kaisme man ļoti atgādina to, kas okupācijas laikā plūda no ideoloģiski pārliecinātiem komjauniešiem un komunistiem, kuri aktīvi apkaroja nacionālismu, cīnījās ar komunisma ideju apšaubītājiem, padomju valsts “ienaidniekiem” u.tml. Es saskatu (it īpaši – sievietēs) tādu kā komjaunatnes aktīvistu un trieciennieku reinkarnāciju, jo tagad ar zvērojošām acīm cīnās un vārās diskusijās ar tādu pašu naidu, ar tādām pašām dūsmām un tādā pašā neiecietībā pret atšķirīgu viedokli un pārliecību. Un jau atkal cīnās par lietām, kas acīmredzami neatbilst latviešu tautai un Latviešu Valsts interesēm.

DDD: Es pat teiktu, ka latviešu tautai šis laiks ir bīstamāks nekā padomju laiks. Toreiz cilvēki zināja, ka Latvija ir okupēta, ka demokrātijas nav. Tagad jau arī demokrātijas nav, ir tikai tās ilūzija. Vienkāršie cilvēki, skatoties televīziju un klausoties radio, domā, ka visi ir par tā saucamo “bēgļu” uzņemšanu, kolonistu integrāciju un pederastu, lesbiešu “laulību” legalizāciju, jo tos, kuri ir pret (turklāt sabiedrības vairākumu) vienkārši netaisī pie vārda. Atgādinašu bēdīgi slavenā Nila Muižnieka teicienu: “Mēs par viņiem runāsim, bet

vēsturnieka un publicista Ulda Ģērmaņa vārdiem, ka “nekur nav teikts vai rakstīts, ka latvietim neizbēgami jābūt vientiesīgam”.

Jūs pareizi uzsvērāt šīs briesmas, kas tagad mūs apdraud. Agrāk *labais* un *sliekšņais* bija ļoti polarizēti un atpazīstami lielumi. Piemēram, viens cilvēks domāja patriotiski un runāja par Latvijas okupāciju, vārda brīvības neesamību u.tml., bet otrs pateica apmēram tā: “Nu, ja tu tā domā un runā vienreiz neapklusīsi pats, tad mēs ar tevi izrēķināsimies!” Tagad šī izrēķināšanās, kā jau minēju, nav cietumi, *gulagi*, psihiatriskās slimnīcas, tomēr tik un tā represijas notiek. Un cilvēki baidās. Atgriežas jau piemirstās bailes, tā teikt – ja es aktīvi paudīšu savu patriotisko, nacionālo nostāju, varu palikt bez darba, bez nākotnes, mana ģimene cietīs. Vēstures rats, liekas, atgriežas, izmetis tādu kā loku – jau atkal cilvēki būtībā ir spiesti klusēt un samierināties.

DDD: Kas tas ir? Vai tie nav PSRS čekas paņēmieni vai pat vēl trakāki?

A.A.: Krievu okupācijas laikā bija daudz dažādu birku, etiķešu, ar ko aplīmēja citādi domājošos – “pretpadomju aģents”, “padomju valsts nodevējs”, “nacionālists”, “fašists” u.c. Tagad arī ir birkas, ar kurām aplīmē tos, kuri ir pret neoliberālu paustajiem, tautai kaitīgiem uzskatiem un rīcību – “tumsoņa”, “ksenofobs”, “rasists”, “homofobs” u.c.

PAR CILVĒKU PRĀTIEM

“CILVĒK-TIESĪBAS”...

Aldis Alliks: Noteikti esiet pamanījuši, ka pār latviešiem kā tāds virvē iekārts zobens jau ilgu laiku šūpojas jēdziens “cilvēktiesības”. Tiklīdz kādā publiskā retorikā kāds piemin cilvēktiesības, tā es uzreiz saspringstu un kļūstu vērīgs un uzmanīgs. Jo – vai esat dzirdējuši kādu runājam par *latviešu tautas cilvēktiesībām*? Nē! Cilvēktiesības publiskajā retorikā allaž ir kā tāds pretmets, pretstats un pretarguments latviešu tautas un Latviešu Valsts tiesībām un interesēm. Neatceros, kad pēdējo reizi kāds būtu publiski runājis vai praktiski cīnījies par *latviešu tautas cilvēktiesībām*...

DDD: *Latvieši, kā rādās, nav cilvēki...*

A.A.: Cilvēktiesības vienmēr tiek pieminētas, kad ir runa par to pašu okupantu, kolonistu un, jo īpaši, viņu bērnu priviļģijām, kuras viņiem ir kā pienākoties Latvijā. Piemēram, kā gan mēs varot nepiešķirt Latvijas pilsonību okupantu un kolonistu bērniem – viņi taču te ir dzimuši. Automātiska pilsonības nepiešķiršana esot viņu cilvēktiesību rupjš pārkāpums.

Cilvēktiesības tagad plaši tiek, un drīz arvien vēl plašāk tiks, pieminētas attiecībā uz visiem tiem “brīvprātīgi” un citādi mums uzspiestajiem imigrantiem – tā sauktajiem “bēgļiem”.

Kā jau teicu – visiem ir cilvēktiesības, izņemot latviešus, šīs valsts pamatnāciju jeb valstsnāciju. Man nāk prātā arī, piemēram, gatavojoties Daiga Rūtenberga lietai izpētītās Tatjanas Ždanokas dzīves gājums – interfrontiste, aktīva cīnītāja pret Latvijas neatkarības atjaunošanu, Komunistiskās partijas biedre vēl pēc 1991. gada. Un kas tad ir nākamais solis, ko viņa spēra pēc darbošanās kompartijā un interfrontē? “Latvijas Cilvēktiesību komitejas” nodibināšana, jau 1992. gadā. Un šī viņas komiteja faktiski ir aktīvi darbojušies visās lietās, kur, varētu teikt, kādi okupantu un kolonistu pārstāvji ir cīnījušies par savām “cilvēktiesībām”. Latvija pat daudzos šādos gadījumos starptautiskajās institūcijās ir zaudējusi. Pavisam nesen tika publicēts “Re:Baltica” pētījums, un arī jau agrāk nebija noslēpums, ka šie “cilvēktiesību aktivisti” ir lielās kaimiņvalsts finansēti.

DDD: *Istenībā arī nepieciešamība pēc deokupācijas un dekolonizācijas veikšanas ietilpst latviešu tautas cilvēktiesībās, kas ir pat starptautiski noteiktas.*

A.A.: Jānis Jūrkāns ne reizi vien intervijās ir stāstījis, ka arī tā saucamie Rietumi, kurus mēs okupācijas laikā acīmredzami bijām pārāk augstu no-

vērtējuši, pat idealizējuši, allaž ir mudinājuši uz to pašu, uz ko agrāk PSRS un tagad Krievija. Arī Abreni atdāvināt lielā mērā mudināja Rietumi – negribēdami “kasīties” ar Krieviju un cenzdamies mums iegaltot, ka šī atdāvināšana palīdzēšot uzlabot mūsu attiecības ar Krieviju. Jūs jau pieminējāt, ka Vaira Viķe-Freiberga aicināja pavilkt svītru zem visām vēstures problēmām un sākt jaunu, skaistu dzīvi.

Neviens no tā sauktajiem Rietumu sabiedrotajiem arī nav gribējis, ka mēs, latvieši, runājam par deokupāciju un dekolonizāciju, par vēsturiskās taisnības atjaunošanu, par komunisma noziegumu pielīdzināšanu nacisma noziegumiem, par okupācijas rezultātā Krievijas (tolaik sevi dēvējušās par PSRS) nodarīto zaudējumu Latvijas tautsaimniecībai, dabai un cilvēkiem nodarītā kaitējuma atlīdzināšanu utt., u.tj. Viņi visi ir gribējuši, lai tikai mēs ātrāk visu aizmirstam, lai ātrāk to visu kaut kur norokam un apglabājam un lai citīgi turpinām kalpot viņiem, mūsu jaunajiem kungiem – aizsargājam viņu intereses un tiesības un pildām viņu uzliktos pienākumus.

Cik liels un pamanāms, piemēram, ir bijis vispār un cik tieši šodien ir Rietumu atbalsts ukraiņu tautai un ukraiņu valstij?

NEVIENS CITS TO MŪSU VIETĀ NEDARĪS

DDD: *Jā, vēsture atkārtojas vai, precīzāk, turpinās, jo – kas Latviju nodeva Staļinam? Kam pateicoties, mēs tikām okupēti? Vai tikai ne tiem pašiem Rietumiem, kurus tagad saucam par sazin kādiem sabiedrotajiem un lielajiem draugiem – mūsu interesei aizstāvjiem? Es kaut kā nemanu, ka šī draudzība nāktu par labu Latvijai un latviešu tautai.*

Aldis Alliks: Latvijai var laiku pa laikam būt sabiedrotie un domubiedri citu valstu vidū. Taču allaž jāatceras – draugu (turklāt vēl tādu, kuri mūsu vietā darīs mūsu pašu darāmas lietas, pildīs mūsu pašu pildāmos mājasdarbus, ņems visupirms vērā latviešu tautas un Latviešu Valsts intereses) mums nav un nebūs! Ne Austrumos, ne Rietumos. Latviešiem pašiem vienmēr būs jācinās par sevi un vienmēr būs jāatceras, ka neviens cits to mūsu vietā nedarīs!

DDD: *Nobeigumā griebtos akcentēt jūsu teikto, ka mācīts ne vienmēr ir gudrs, un vienkāršiem cilvēkiem vajadzētu ne tik daudz skatīties uz to, cik valodas kāds zina, bet ko viņš runā.*

A.A.: Ir ļoti, ļoti nepieciešams mācīties un gudram, viedam kļūt katram pašam. Tad arī būs vieglāk cīnīties mūsdienu kaujās,

kuras risinās cilvēku prātos un, kā pareizi minējāt, sirdīs un kurās vairs nevienam ne sirpjus, ne āmurus, ne Kalašņikova automātus. Notiek cīņa ar un par

Katram latvietim ir jādomā, ir jāattīsta kritiskā domāšana, jā rūpējas gan par savu miesu, gan garu. Ir jāklūst viediem, sirdsgudriem.

cilvēku prātiem. Aktīvi tiek strādāts, lai likvidētu līdzšinējo latviešu tautas pārliecību par to, kas ir gīmene. Lai likvidētu mūsu senčiem raksturīgo pietāti pret gados vecākiem, dzīvē un darbā pieredzējušiem cilvēkiem. Lai likvidētu pietāti pret autoritātēm. Lai apsmietu un izskaustu reliģiskus uzskatus, baznīcā iešanu, kristīgo priekšrakstu ievērošanu. Lai likvidētu nacionālas un patriotiskas domas, jūtas, runas, izpausmes, rīcību. Un šie spiedieni uz latvieti tiek izdarīti gan no Austrumiem, gan Rietumiem.

Latvietim vēsturiski vieglāk ir bijis būt strēlniekam, studentu rotas dalībniekam, leģionāram, mežabrālim. Tad viss ir skaidrs un saprotams – šeit esmu es, latvietis, šeit ir manas mājas, mana gīmene un citas manas vērtības, šeit ir mana tauta un mana valsts, bet TAS TUR ir tā visa un līdz ar to mans personīgais ienaidnieks, un te, lūk, ir mans zobens un mana plinte, ko ņemšu rocinā, sargāšu savu Tēvzemi.

ESMU LATVIETIS! ŠĪ IR MANA VALSTS!

Aldis Alliks: Kas tad ir mūsu, latviešu, ienaidnieks šodien? Mūs visu laiku rīda ar aizdomām lūkoties tikai uz Krievijas pusi. Taču es uzskatu, ka mums, latviešiem, savu tautu un savu valsti lolojot un sargājot, ir “jānosedz viss perimetrs”. Mums ir ļoti rūpīgi un modri jāraugās visapkārt, visu 360 grādu lēņķi. Un rūpīgi jāvērtē, kādi cilvēki un ar kādām idejām, ar kādām vērtībām, par ko un pret ko iestājoties, nāk no visām četrām debess pusēm šeit, pie mums, mūsu mājās – Latvijā – iekšā. Jāskatās, jāpēta un jāvēro arī, ko un kurš raksta internetā, ko kurš domā, kā un kāpēc rīkojas tā vai citādi u.tml. Arī šeit pat Latvijā mums ir tik daudz pieskatāmo un uzraugāmo – ir gan visiem zināmā piektā kolonna, un diemžēl ir arī ļoti daudzi padomju stāsta skarti un citos veidos (piemēram, ar mūsdienu viltus vērtībām un murgainām idejām) samaitāti tautieši – kā mēdzu teikt, “cilvēki ar it kā tik latviskiem vārdiem un uzvārdiem”...

Vieglāk dzīvot nav palicis – gluži otrādi. Taču, ja mēs gribam te palikt kā

latviešu tauta un ja mēs gribam, lai te saglabājas Latviešu Valsts, ja mēs gribam pastāvēt, plaukt un zelt “cauri gadsimtiem”, tad šī cīņa ir mūžīga. Un

ir jācinās katram, kā arī jāgatavo cīņai mūsu nākamās paaudzes!

DDD: *Vai tas būtu novēlējums mūsu lasītājam – nedomāt, ka viņš ir viens, ja nedzird apstiprinājumu savām domām televīzijā un sabiedrībā kopumā, un nemit plinti krūmos?*

A.A.: Tieši tā! Es arī pats laiku pa laikam jūtos kā vientuļnieks, vientuļais cīnītājs. Laiku pa laikam cenšos kādus kolēģus, juristus sasaukt un sapulcēt zem viena karoga. Sekmējies ir dažādi, gājis ir visādi, esmu arī kritis pagurumā un bezspēcībā. Taču allaž esmu piecēlies par vienu reizi vairāk nekā nokritis!

Mēs nedrīkstam atkāpties, nedrīkstam padoties! Gan mūsu vēstures dēļ, mūsu senču pārciestā un par Latviju izlieto viņu asiņu dēļ, gan arī paši sevis un nākamo latviešu paaudžu dēļ. Nedrīkstam šķelties, nedrīkstam pāragri norakstīt tos savus tautiešus, kuri aizklīduši maldu ceļos. Protams, nav jēgas tērēt savu laiku un enerģiju kādiem bezcerīgiem indivīdiem. Pats galvenais – katram latvietim ir jāstrādā ar sevi, jāveido sava veiksmē, jāveicina pašam sava izaugsme un attīstība.

Katram latvietim ir jādomā, ir jāattīsta kritiskā domāšana, jā rūpējas gan par savu miesu, gan garu. Ir jāklūst viediem, sirdsgudriem. Ja nepieciešams – viltīgiem. Izglītība, diplomu ir tikai instrumenti ceļā uz mērķi. Tāpat es kā jurists uzskatu, ka arī likumi nedrīkst būt mērķis; Latvijā likumiem jābūt instrumentiem, ar kuru palīdzību īstenot dzīvē Satversmes preambulā noteikto. Ar likumu palīdzību ir jāīsteno latviešu tautas un Latviešu Valsts tiesības un intereses.

DDD: *Ja mērķis ir taisnīgs, tad jebkuri līdzekļi būs pareizi un labi. Ja cilvēka mērķis būs stiprināt latviešu tautas intereses, tad vienmēr viņš atradīs to pareizāko risinājumu.*

A.A.: Tai jābūt katra latvieša mantrai, iekšējai svētai un nelokāmai pārliecībai, kuru nemitīgi jāpauž uz āru vārdos un darbos: “Esmu latvietis! Šī ir mana zeme! Šī ir mana valsts! Šī ir mana tauta! Un man vienmēr un visur pirmām kārtām ir jā rūpējas par sevi, par savu gīmeni, **par savu tautu un valsti!**”

Intervēja
Liene Apine

SATUMST!

Artūrs Kiršfelds

Mākslinieks

Kad spožai saulei pie Latvijas debesīm, kas tikko mūs sildījusi, priekšā aizslīd pelēks mākonis, mēs rāmi iesaucamies: “Satumst!” Šoreiz gan ne par norisēm dabā, bet Rietumu lielvaru pašnāvniekiem, robežas vālā turētājiem, Eiropas civilizācijas gala tuvinātājiem. Eiropa satumst!

Globālisti, stabilo vērtību grāvēji pielīdzināmi velnišķīgiem spēkiem, noziedzniekiem. Šie jēdzieni nav šķirami, to apliecina šodienas baisie notikumi Eiropā, no kā nedomā mūs pasargāt ES, bet labprātīgi-obligāti uzkrāj daudz cietušajai Latvijai svešu nastu, neprasot, vai mēs spēsim izturēt, mūsu mazumiņu nepazudinot.

Lielvaru un pasaules daudzu ļautiņu, diemžēl arī Latvijas, aptumšotais (ne)prāts pieļauj ar kājas spērienu melnai masai uzlauzt Eiropas durvis, kas vairs neturas savā vietā. Svešam, jā, svešam, neaicinātam, brutālam spēkam ļauj ielaizties nepiederošā telpā ar nolūku baudīt citu radīto labklājību. Pretendē uz pašu izvēlētu turpmāko dzīves vietu – valsti –, uz laipnu pretimnākšanu, stabilitāti, tad diktēt savus noteikumus un paražas. Šādas laipnas pretimnākšanas rezultātā neskaitāmi asiņaini vardarbības piemēri pasaulē pieredzēti, par to būtu pat lieki atgādināt. Lielie varneši asiņainās tragēdijas spītīgi ignorē, neko nav mācījušies.

Gaišie, tālredzīgie prāti, kuri nav ļāvušies “humānisma” propagandas viltībām, pauž apskaidrotu un rūpju pilnu redzējumu šodienai un nākotnei un norāda uz katastrofālām sekām, kas neizbēgami piemeklēs arī Latviju un, protams, tautu. Šie gaišie prāti, bojāejas pretinieki, tiek dēvēti par rasistiem. Tātad briesmoņi, necilvēki, nelieši, iekldiņšajiem nezinišiem pat nedomā “elementāri palīdzēt”, piedalīties latviešu valodas mācīšanas murgā.

Ļaunuma koncentrāts – sātans – izmanto visa veida labestības sviras, lai savus tumšos nodomus īstenošanai padarītu nevainojami pievilcīgus, brīnišķīgus un daudzus pieviltnu. Piedāvā būt laipnam, iecietīgam pret citādo, svešo. Citiem vārdiem sakot, vajag ļaut svešam darboties, justies ērti, ļaut netraucēti iekāpt cita gan dvēseles, gan fiziskajā dārzā un tur iekārtot ērtu mājvietu.

Iecietīga attieksme pret citādo darot mūs bagātākus!!! Šādas apbagātinātājus un bradātājus Latvija netālā pagātnē gadu desmitiem rūgti jo rūgti izbaudījusi, un šajās nelikvidētajās mocītavu sekās atrodamies vēl šodien, par ko Briselei galva nesāp – ar šo rusifikācijas kravu turpiniet uz priekšu, un jums, baltieši, lūdzu, vēl viena papildpiedeļa – bēgli –, tikai šoreiz citādā tonējumā, pamattautu krāsu krāšņuma noplicināšanai, atšķaidīšanai. Kārlis Ulmanis norādīja, ka no daudz kā jāatkratās nost, jo mēs esam ļāvuši, lai pie mums pielīp daudz kas no svešam zēmēm, un no kā ir jātiek vaļā. Tātad aicinājums ielūkoties sevī, mūsu kultūrā un mūsu garīgajā pasaulē un to kopt.

Grāmatu grāmatā melns uz balta stāv rakstīts, ka tautām nolikts laiks un robežas, kur tām dzīvot. Šodien, kad dramatiskie notikumi Eiropā sasnieguši augstāko nelaimes virsotni, garīdzniekiem vajadzēja akcentējoši šo rakstvietu izskaidrot nepārprotami un skaidri. Izskaidrot invāzijas graužošās sekas. Gaišajiem spēkiem palīdzēt aizšķērsot ceļu posta radītājiem, kā to izmisīgi dara Ungārija.

Skaļie “humānisti”, gan pie mums un citur Eiropā, “žēlsirdīgie”, “glābēji”, “palīdzību sniedzēji” piedalās nozieguma īstenošanā, noplicina pamattautas gara stiprumu, tās vienreizējās vērtības, krāsziēdu saduļķo, padara bezpersonisku.

Par “prieku” globālistiem, kosmopolītiem “brīvā” Latvijā izaudzinātajām garīgajām nebūtnēm, cienā citēšu Kārļa Ulmaņa sacīto: “Tikai viena kultūra Latvijā var būt – latviska kultūra. Mūsu Latvijas valsts robežas vieta ir tikai latviskai kultūrai. Šī latviskā kultūra var būt ļoti iecietīga, tā var ļaut rasties arī vienam otram atzarojumam vai arī citādi izskaņai. Tikai jāatminas, ka latviskais novelk robežu, un visam citam vajag ietilpināties šajā latviskajā kultūrā, un ne otrādi.”

Tikai patstāvībā katra tauta var sasniegt visaugstāko kultūrā.

Manas mājas LATVIJA

NEPIETEIKTĀ KARA SĀKUMS

Ēriks Jēkabsons
Bijušais iekšlietu ministrs

Turpinājums no iepriekšējā numura

HEROISKA VĒSTURE, BET BĀREŅU SINDROMS

Bāreņu sindroms un “upura mentalitāte” pārāk stipri ir ieaudusies daudzu apziņā un zemapziņā. Lūk, kad Latvijai ir pievērstā tāda uzmanība, tad jābrauc uz Briseli un jāstājas Junkera kā Pilāta priekšā, un jāsniedz gadsimta runa, ne tikai aizstāvēt Latviju, bet arī Kristīgās Eiropas vērtības, un arī jāmaina Eiropas virzība no haosa un bezdibēņa uz savas identitātes saknēm. Un to mēs varam!

To spēja izdarīt savā laikā “mazas valsts” prezidents Vaclavs Havels (Václav Havel – Nobela

prēmijas laureāts), kurā ieklausījās ASV Prezidents un Romas Pāvests, kā arī lielo Rietumvalstu līderi. Lehs Valensa (Lech Wałęsa – vienkāršs dokeris, elektrīkis, vēlāk arī Nobela prēmijas laureāts). Latviešu Brīvības cīņas! Kalpaks un citu latviešu varoņi uz vispārēja neticības un bailu fona paveica neiedomājamo! Lai atceramies 18. novembra Latvijas Valsts dibināšanu, ko paveica mūsu Satversmes tēvi un valstiskuma pamatlicēji!

Latviešiem ir bijusi heroiska vēsture. Šis ir vēsturisks laiks, kas prasa drosmi un stipru ticību Patiesībai. Jāatbrīvojas no “mazās valsts” domāšanas sindroma. Esot starptautiskā aprītē, esmu ievērojais, ka pat cilvēki, kas, pārstāvēt Latvijas intereses visdažādākos forumos, visumā godam prezentējot Latviju, vienmēr iesākumā piebilst “mēs esam maza valsts, neliela valsts bet...” ..it kā atvainojoties vai taisnojoties...

Nekad neesmu dzirdējis pieminam Beļģiju (kas ir divreiz mazāka par Latviju) vai Izraēlu (kas ir trīs reizes mazāka par Latviju), vai Slovēniju, Lihtenšteinu (visnotaļ ietekmīga valsts Eiropā), Dāniju un citas valstis, kas vispār pieminētu vai redzētu kā problēmu savas valsts teritoriālo lielumu. Galvenais

ir tautas gars un pašapziņa. Tā ir katras nācijas pamatu pamats.

Eiropā šodien dominē iracionāla izvairīšanās no konsekvantas realitātes aptveršanas un analīzes. Tie, kas “cilvēka saprātu” un “labo gribu” liek Dieva vietā, kā likums, pēc utopiskās “vienlīdzības un taisnības paradīzes zemes virsū” beidz ar krīzēm, revolūcijām, haosu. Tā visa saknes meklējamas gan individuālā, gan kolektīvā utilitārisma, alkatībā, materiālismā, komfortā. “Komforts korumpē, bet absolūts komforts korumpē absolūti.” Tieši šis komforts ir iemidzinājis Rietumus, ievēdot sapņainā pseidoilūzijas stāvokli, kas domā ka viņi kaut kā kontrolē procesus, bet īstenībā cilvēces zemākās dziņas ir tās, kas kontrolē viņus. “Cilvēks grib, lai brīvība viņam pieder, bet viņš pats negrib būt brīvs,” – saka Eriks Fromms savā grāmatā “Izvairīšanās no brīvības” (Erich Fromm “Escape from Freedom”).

Ir laiks latviešiem atgriezties pie Brīvības saknēm. “Jūs atzīsiet Patiesību, un Patiesība jūs darīs Brīvus.” (Jan.ev 8: 32). Ir jāsaka patiesība, un ir jādara patiesība, tikai tā cilvēks var būt brīvs un nosargāt savu brīvību. Tas attiecas kā uz individu, tā arī uz tautu.

JAUTĀJUMS PAR LATVIJAS DROŠĪBU

Tuvākajās dienās Briselē tiks pieņemti nozīmīgi lēmumi, kas ietekmēs ne tikai Latvijas, bet visas Eiropas likteni. Nekavējoties un neatliekami ne tikai Saeimai un valdībai, bet visai sabiedrībai ir jāmobilizējas. Valdība nedrīkst “atrakstīties” par saviem lēmumiem, bet gan kopā ar Latvijas tautu jābūt dialogā par īstermiņa un ilgtermiņa stratēģiju.

Protams, notiekošie procesi nav tikai emocionālas diskusijas par to, cik migrantus Latvijā uzņemt vai neuzņemt. Runa nav par ādas krāsu vai etniskajām un kultūru atšķirībām. Runa ir par kompleksiem sociālpolitiskiem procesiem, kas izraisīs vai nu “ģeopolitisku atmodu”, atgriežoties pie kristīgo Rietumu paradigmas vai ES sabrukšanas. Ir pietiekami daudz pazīmju, kas par to liecina.

Edvards Lūkass (Edward Lucas, “The Economist”) runā par Šengenas zonas sabrukuma sākumu un “Neša līdzsvaru” – “situāciju, kur ikviens rīkojas racionāli, pilnībā zinot citu spēlētāju stratēģijas, un kurā ikviens beigās nokļūst sliktākā stāvoklī”. Racionālais “kā līdz šim” nedarbojas. “Eiropa

slikst,” – saka E.Lūkass. Jāsaprot (un tas ir visgrūtāk), ka korekcijas Rietumu vājumam nenāks no tehniskiem risinājumiem vai “labo nodomu katalogiem” (diemžēl tieši uz to cer Latvijas valdība). Tas var nākt ar jaunu paisuma vilni, kas sevī nes visaptverošas pārmaiņas, izraisot Rietumu pašrefleksiju un politiskās filozofijas pārskatīšanu. Un, cerams, uz šī vilņa parādīsies jauni līderi, kas spēs risināt konfliktus starp atšķirīgām civilizācijām. Viens no konflikta risinājuma stūrakmeņiem ir Konfliktu prevencija (laicīga novēr-

šana). Tas nozīmē nemitīgu dialogu un arī neoficiālo diplomātiju, pat ar ienaidnieku. Ne velti ir teiciens: “Turi draugus tuvu, bet ienaidniekus vēl tuvāk!”

Vairāk nekā bēgļu/migrantu problēma šī ir nacionālās drošības tēma, karš ar transnacionālo organizēto noziedzību, kas darbojas organizētāk nekā ES eiroburokrātija.

Runājot par mazajām valstīm, varam mācīties no Izraēlas, kas ļoti precīzi un tālredzīgi identificē savus ienaidniekus gan reģionālās politikas veidā, gan atsevišķu paramilitāru un teroristisku grupējumu veidā. Tos neitralizē gan politiski, gan, ja nepieciešams, militāri. Jāņem vērā, ka Izraēla ir padsmītiem

lielu arābu valstu ielenkumā, kas dara visu, lai iznīcinātu Izraēlu kā valsti. Latvijai būtu jāpārskata un jāstiprina sava militārā doktrīna implementējot, piemēram, Šveices modeli.

Nobeigumā ir jāsaprot, ka, kā jau tas ir izskanējis, tā nav tikai humanitāra bēgļu problēma, bet iespējama ES krīze, pat šķelšanās vai izjukšana, kas, ņemot vērā notikumus Ukrainā, Sirijā, uzbrukumus Charlie Hebdo, Eiropas valstu robežām, vistiešākā veidā skar Latvijas drošību.

– ceremonijas un paražas,
– simboli mākslā,
– vēstures interpretācija,
– jaunās paaudzes audzināšana un skološana nacionālā garā,
– savas kultūras aizsardzība no negatīvas ārējās ietekmes,
– pieņemti un bezierunu tautas atbalstīti saimnieciski politiskie ideāli.

Latviešiem, ja kas ir no pirmām divām (Jāņi, dziesmu svētki, tautas dainas, Lāčplēsis, Māra...), pārējās kopīgās tieksmes ir tikpat kā neattīstītas. Nu nevar par nāciju uzskatīt tautu, kura savus nacionālos ideālus ietērpj pussimts dažādās politiskajās partijās? Taču jāsaprot, ka tauta var tā arī neklūt par nāciju, vai no nācijas stāvokļa degradēties tautā, tālāk – pazaudēt savu neatkarību un beigt savu dzīvi kā izzūdošs etnoss, ja palaimēsies, varbūt kādā rezervātā.

Turpmāk vēl...

KĻŪDAS LABOJUMS

Iepriekšējā avīzes numurā publicētajā Tomariņu Kārļa raksta “Nacionālā kultūra – tautas sardzē” ir ieviesusies drukas kļūda. Pirmajai rindkopai ir jābūt šādai:

“Tautu kā etnisku nāciju sargā un tai dod mērķtiecīgu dzīvotspēju tās nacionālā kultūra, kas radošā, savas nācijas dzīvesziņai atbilstošā darbā veidojusies saskaņā ar savu tautu auklējošo dzīves vidi un pilnveidojas tālāk, balstoties uz atziņām, kas saglabājušās un izpaužas intuícijas, virzošas izpratnes un daiļuma izjūtas veidā – kā tautas garīgais mantojums.”

Atvainojamies autoram un lasītājiem!

LNF bankas konts ziedojumiem laikrakstam “DDD”

Latvijas Nacionālā fronte
(Reģ.Nr. 40008033014)
Swedbank (SWIFT kods: HABALV22);
konts: LV40HABA0551034053378

Publikāciju izmantošanas gadījumā atsauc uz laikrakstu DDD obligāta.

Laikraksts DDD Reģ.Nr. 000702221; apl.Nr. M 1196
Iznāk 2 reizes mēnesī Rīga, 2015
Izdevējs: **LATVIJAS NACIONĀLĀ FRONTE**
(Reģ.Nr. 40008033014)
Norēķinu konts: A/S Swedbank;
Kods: HABALV22 Konts: LV40HABA0551034053378
Galvenā redaktore: **LĪGA MUZIKANTE**
Redaktors vietniece: **LIENE APINE**
Pasta adrese: **DDD, Lubānas iela 6 – 4, Rīga LV-1019**
tāl./fakss: **67140680**
Interneta adrese: **WWW.FRONTE.LV**
E-pasts: **DDD@FRONTE.LV**
Iespiests: SIA “Latgales druka”,
Ofsetiespiedums, metiens 5 000, apjoms 2 x A 2

LATVIEŠU TAUTAS POLITISKĀ VĒSTURE (īsa kurss)

Alfrēds Ābele

Kibernētiskis-sistēmanalītiskis
Grāmatu “Par tautu” un “Par valsti” autors

Ir ļoti svarīgi zināt un saprast latviešu tautas patieso vēsturi, jo tikai tad latvieši var ko mainīt savā liktenī.

Turpinājums no iepriekšējā numura
Sākums – “DDD” Nr.5(331)

KAS IR NĀCIJA?

Nācija latīniski nozīmē to pašu, ko grieķiski *etnoss* – tāpat *tauta*. Vārdu “nācija” lieto divās nozīmēs: pirmā un galvenā ir etniskā – tā tiek apzīmēta etnosociālā kopiena, kurai ir sava valsts; otrā ir, kad par nāciju tiek godāti visi kādas valsts iedzīvotāji. Pieturēsimies pie pirmās nozīmes.

Nācijas statusam, tāpat kā tautas, pamatā ir kopīga izcelsme – “vienas asinis” kopējā teritorijā. Nācijas valsts jau noteikti ir nacionāla, starptautiski

neatkarīga. Nācija no tautas atšķiras ar saliedētību un nacionālo ideālu vienotību, ar stipru nacionālo inteliģenci. Nācijai ir sava nacionālā ideoloģija, kura ir arī valsts ideoloģijas pamatā. Nācijas intereses ir arī valsts nacionālās intereses.

Nācijai, atšķirībā no tautas, ir izveidojies stabils garīgais un fiziskais etnosa paš aizsargāšanās instinkts. Nāciju var iznīcināt tikai vardarbīgi no ārienes. Nācija, ja šis vardarbības rezultātā zaudē savu valsti, ir iekšēji sagatavota pašorganizācijai atbrīvošanās cīņām – tā nekad nesamierināsies ar savas neatkarības zaudēšanu. Piemēram, franču nācija nekad nesamierinātos ar nokļūšanu vācu nācijas varā, tāpat – par Pārīzes mēru nekad nevarētu kļūt bijušā okupanta, vācu virsnieka, dēls.

Ir kļūdaina tendence par nāciju uzskatīt visus valsts iedzīvotājus, neatkarīgi no to etniskā un pilsoniskā sastāva, vai tikai visus valsts pilsoņus. Apvienoto Nāciju Organizācija (ANO) ir kā pārstāvēt tādas “nācijas”, kaut faktiski tā šodien

pārstāv tikai *suverēnas valstis*.

Nācija nevar sastāvēt no daudzkulturālām, dažādās valodās runājošām etniskām kopienām. Tad tā nav nacionālā, bet valstiskā vienotība, kas balstās uz izdzīvošanas apsvērumiem. Tādā gadījumā tikai kopēja materiālā labklājība var būt tā vēlme, kas palīdz rast vienprātību, spiež daudz nacionālām kopienām būt saliedētām valstiskai kopā dzīvošanai. Tādas ir teritoriāla tipa (komunālas kopdzīves), bet ne nacionālas valstis.

Nācija ir tauta nacionālās pašapziņas augstākajā fāzē. Lai tauta pārtaptu par nāciju, tai jāizveido sava spēcīga nacionāla inteliģence un stabils garīgais un fiziskais etnosa paš aizsardzības instinkts. Nācijai jau ir dvēsele – kaut kāda garīga no veiksmīgas pagātnes izkristalizējusies vēlme vienoti kopā dzīvot tālāk. Par šādas dvēseles esamību liecina no pagātnes mantotas kopīgas tieksmes: